

Logaške

Glasilo občine Logatec, 15. marec 2005, letnik XXXVI, št. 3

1884
Podeljeno Februarsko priznanje

V knjižnico po novem

Veličastna počastitev visokih jubilejev šole Tabor

Skoraj vse krajevne skupnosti zadovoljne s proračunom

Obrtniki trezno o minulem delu svoje zbornice

Pevsko društvo skozi dve desetletji

Pesniški prvenec Bojane Levinger

Primož Godina, zaljubljen v kamero

Rovtarski šolarji med parlamentarci

Samo da je snega dovolj!

Nekam manj kot po lepi stari navadi se je sneg ponudil v vsem svojem obilnem razkošju, ko bi sicer že rahlo pričakovali njegovo slovo. S snegom pa, ne samo lanskim, je skoraj vedno tako, da ga je za ene preveč, za druge premalo, za tretje ravno prav. Prav gotovo pa pride sneg vselej prav smučarjem... pa še komu drugemu tudi.

In kako naj bi bilo sredi tega mrzlega snežnega obilja čudno, če se našim skrbnim sosedom podhladi spomin. Tako našim severnjakom gredo v nekem trenutku strašno na živce avnojski predpisi, ki sem jim naj bi Slovenija kot dedič Jugoslavije odpovedala. Ko gre za spoštovanje Avstrijske državne pogodbe pa nam podkurijo z odrekanjem, da bi bila Slovenija dedič Jugoslavije. K sreči nas zgornji sosedje ne morejo osrečevati z ekološko ribolovnimi conami, kar bo šlo našim zahodnjakom gladko od rok (jim bomo pa že pokazali s svojo cono!!!). Nekako sočasno pa nas zahodni sosedje z nekim srcem v breznu prepričujejo, kako smo Slovenci barbarsko genocidni, pa bi nas bilo verjetno treba na kak način spraviti najmanj za nekdanjo rapalsko ločnico, če že ne daleč v Zakrpatje. Če drugače ne, pa tako, da bi izumili kak narodno zavezniški fašizem – po možnosti s človeškim obrazom (!?) –, ricinusove zdravice, kresove sredi naših narodnih in siceršnjih domov in naših knjig, da bi izumili »soltanto italian(sk)o« raznarodovanje, pribežališča med štirimi zarešetkanimi stenami, koncentracijske

letovišča, maščevalno pospravljanje življenj, tudi fojbe (brezna), da tudi fojbe – ta priročno milosrdni dar, ki so si ga prisvajali drug za drugim raznoteri ljudomrzni prekucuhi. Vse v imenu novega sveta in novega človeka. Ja, natanko tako; in za začetek bomo pili vse bolj laško pivo.

Seveda, sredi zime je težko kaj odtajati, denimo, epidemijo akutnih okužb dihal ali v nebo segajoče milijonske plače uporabnikov davkoplačevalskega denarja. So pa zato pokojnine popustile, in to kar za 0,7% ali za liter Alpskega, če je v akciji pri najboljšem sosedu. Če pojde tako naprej, bo treba poleg tedna izbrisanih nujno razmišljati tudi o tednu »odsluženih generacij«, da si bodo lahko privoščile kak teden gladovne stavke, če jih ne bo prej premamili kaki čevapčiči v lepinji.

In prav zdaj, ko nam sredi zime pridejo kovtri najbolj prav, se začne medijski svet zvirati nad poslanci, ki se ljubeznivo združeno pregrevajo. Ah, dajte, no. Pohvaliti bi jih bilo treba, saj s svojimi humanitarnimi ravnanji skrbe za udejanjanje tistih učnih vsebin, ki so še vse premalo prisotne v naših učnovzgojnih procesih. Še bolje bi bilo, ko bi naši najvišji predstavniki ljudstva poskrbeli, da bi naši folklorni akrobatiki, ki vključuje malverzacije, kraje, poneverbe, grabeže, pranje denarja, prehitro ne zastarali roki, zaradi česar se potem izidejo vse poglavitne grdobije v deviško nedolžnost.

Saj res, pod letošnjim snegom bodo zmrznile registracijske nalepke; poslej se bomo vozili za 3000 tolarjev ceneje. Huu! – Na zdravje, žene, ženske in matere!

Urednik

Dober dan – gospod župan

Naravnost iz županove pisarne

Zadovoljstvo pred novimi izzivi

Za nami je končno v celoti prenovljena cesta na Kalce s pločnikom in celotno infrastrukturo. Odprli smo vrata v dograjeno osnovno šolo Tabor in v prenovljeno Knjižnico. Ob vsem tem je bilo veliko zadovoljstva, tudi prazničnega navdušenja, in prav je tako. Vendar pred nami so novi, nekateri tudi kar sitni izzivi, pravi župan Janez Nagode, ki takoj pokaže na nekatera odprta vprašanja.

Župan Janez Nagode.

Samo še sneg je v napoto

Šolska igrišča v Dolenjem Logatcu so tik pred dograditvijo; pripravljeno je vse za zaključna dela. Ta hip le še sneg preprečuje asfaltiranje površin. Vendar spomladi bodo igrišča zanesljivo nared.

Tudi za Notranjsko cesto boljši časi

H kraju gredo izvedbeni projekti za ureditev Notranjske ceste: od Cankarjeve ulice do martinjskega krožišča. Zaradi varnejše

pešpoti bo ustrezno urejen pločnik z vso spremljajočo komunalno infrastrukturo, tudi z vzdolžnim parkiriščem. Pločnik bo zgrajen v taki širini, da bo omogočal varne pogrebne sprevede od mrliške vežice vzdolž opornega pokopališkega zidu. Sočasno s tem projektom se pridobivajo tudi projekti za javno razsvetljavo po Krpanovi, Levstikovi in Gregorčičevi ulici.

Notranjska cesta kliče po prenovi, tudi za važnejši promet.

Usoda Rovtarske ceste

Projekt ureditve Rovtarske ceste je nekoliko težje uskladjljiv. Tu namreč tečejo pogovori o skupnem sodelovanju občine zaradi pločnika in javne razsvetljave, Direkcije za ceste zaradi asfaltne preplastitve in Podjetja Adriaplin zaradi plinifikacije. Zatikajo se namreč dogovori z Direkcijo za ceste, ki bi zaradi pločnika rada naprtila občini strošek za polovično preplastitev ceste. Tu bodo še trda pogajanja ob siceršnji razumevalni podpori Adriaplina.

Na naslovnici:

S slovesnosti ob 190-letnici šolstva in otvoritvi dograjene šole Tabor.

Foto: P. Sark

Nekoliko bliže novi čistilni napravi

Občina je ta čas pred pomembno odločitvijo glede podpisa pogodbe za naročilo projektne dokumentacije za novo čistilno napravo (ČN). Sočasno se pa pripravlja tudi javna razgrnitev najugodnejše različice, ko naj bi se občani seznanili s prednostmi izbora za ČN po membranskem principu.

Do mrliške vežice tudi v sosednji fari

Začenja se postopek pridobivanja projektne dokumentacije za mrliško vežico v krajevni skupnosti Tabor. Če bo projekt z gradbeno dokumentacijo izdelan dovolj zgodaj, bo lahko še letos stekla gradnja vežice v ocenjeni vrednosti 50 milijonov tolarjev (brez cene za že odkupljeno zemljišče).

Dovolj čistih in preveč odpadnih voda

Novi dve vrtini, ki jih bo priključil idrijski Zidgrad na vodovodno omrežje za pogodbeno vrednost 67 milijonov, bosta do sušnih poletnih mesecev pomembno količinsko in kakovostno povsem zadovoljili potrebe logaškega vodovodnega omrežja. Tako bodo sklenjene največje vodovodne investicije v Logatcu. Naprej pa se vse bolj neizogibno kažejo nujnosti po odvajanju odpadnih voda. Naložba pa se meri od 1,7 do 1,8 milijarde tolarjev.

Špela Istenič

Med seboj

Dan samostojnosti – kam se neki izgublja?

Nekoliko sicer že odmaknjeni od dneva samostojnosti, ampak spet ne toliko, da ne bi zapisali (tudi na željo urednika Logaških) sporočila o slovesnosti, ki jo je pripravila šola Rove v Domu krajanov v počastitev in v razmislek

Prav 26. decembra – na dan samostojnosti, ki je poleg dneva državnosti najpomembnejši slovenski državni praznik, je šola Rove pripravila v Domu krajanov lepo praznovanje. Slovesnost smo naslovili z mislijo Srečka Kosovele: »MOJE ŽIVLJENJE JE MOJE, SLOVENSKO, SODOBNO, EVROPSKO IN VEČNO.« Lani je bilo namreč Kosovelovo leto, in prav njegova misel je danes še povsem aktualna. Celo težko bi mogli najti še kje podobno misel, ki bi izražala toliko razsežnost današnjega slovenskega državljanja.

V tem duhu je potekala tudi celotna (za nekatere malce predolga) svečanost. Z njo smo pogledali v preteklost: kako so naši predniki naselili današnje ozemlje, ki ga je Cankar poimenoval »raj pod Triglavom«; čudovito rastlinstvo in živalstvo slovenske zemlje pa smo prikazali z video projekcijo. Učenci so nato skozi ples in glasbo pokazali pestrost slovenskih pokrajin: začeli smo na Štajerskem, končali pa v Istri z izvedbo Istrske suite Alda Kumarja, priznanega skladatelja, Idrijčana; suito je premierno zaigral Godalni orkester iz Logatca pod vodstvom Marjetke Tekavec Mihevc. Poleg njih, naših (tudi bivših) osnovnošolcev, so sodelovali tudi pevci Cerkevnega mešanega pevskega zbora pod taktirko Janeza Trevena. Tako smo peli, plesali, igrali, recitali in muzicirali veseli in hvaležni, da imamo svojo domovino in svojo državo. Na koncu je številne obiskovalce (nekateri so morali, žal, stati) pozdravil še podžupan.

Vsem mentorjem gre priskrba zahvala za požrtvovalno delo z mladimi in njihovo vzgojo v smislu narodnostnega in

državnega ozaveščanja. Lepa zahvala gre tudi vsem nastopajočim in obiskovalcem. S svojo prisotnostjo s(m)o pokazali, da so Kosovelove vrednote tudi naše in jih želimo posredovati naprej.

Ob vsem tem pa se nikakor ne morem znebiti grenkega občutka. Ob siceršnjih številnih in tudi zelo kakovostnih proslavah po Sloveniji v tistih prazničnih dneh ni bilo moč na Logaškem – razen rovtarske – zaslediti nobene druge prireditve, ki bi bila posvečena dnevu samostojnosti. V celotni občini ne! Če se motim, naj me kdo popravi! – Še drugače: na tako dobri in najbolj obiskani prireditvi, kot je bil koncert Pihalnega orkestra Logatec na **sam dan državnosti** !!!, so bila izrečena

lepa voščila. Niti z besedo pa ni bil omenjen ta praznik, kaj šele voščilo ...

V časih socialističnih proslav so zastave drugače plapolale državnim praznikom v čast in v pozdrav... Zdaj pa – kakor da bodo obnemele zastave in ljudje z njimi...

Ljudmila Treven

OGLAS

Iščemo gozdne delavce. Delo je na območju do 40 km zunaj Ljubljane. Če imate veselje do dela v gozdu, pošljite prošnjo, ki naj vsebuje vaš naslov, starost, izobrazbo in telefonsko številko, na naslov: GOZD LJUBLJANA, d.d., Tržaška cesta 2, p.p. 229, 1001 Ljubljana.

V znamenju Februarskega priznanja in prenove knjižnice

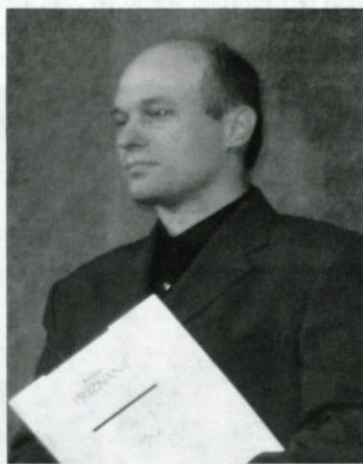
Letošnji praznik kulture osrednja občinska prireditev je izzvenel v podelitvi Februarskega priznanja za izjemne dosežke Primožu Godini, v dveh slovesnih nagovorih, glasbi in poeziji logaških literatov ter v otvoritvi novih prostorov knjižnice

Proslavo 11. februarja v veliki dvorani Narodnega doma je tako rekoč intoniral priložnostno osrčujoči nagovor župana Janeza Nagodeta. V prazničnem vzdušju so nastopili člani kvarteta klarinetov Clarinetissimo: Ajda Pupis, Rok Sekirnik, Jure Robek in Rok Škrlj pod mentorstvom Marjana Grdadolnika. Nato je sledila podelitev priznanja, ki ga je za videofilm o Andreju Žigonu – Aleluji prejel Primož Godina. Nadalje je občinstvo prisluhnilo recitalu glasbenikov: Vida Sarka, Vinka Kralja in Bojana Šena ter članov Literarnega društva Zeleni oblaki. Ti so se predstavili z lastno poezijo, z mislimi, vpetimi v besedo, pesem, prozo, kulturo... Ob

tem velja še posebej opozoriti na malce neobičajen način nastopa: razen glasbenikov so se literarni protagonisti zlili z občinstvom, od katerega jih je ob branju ločila le drobna luč – žarek v temi. Simbolično – tudi naša kultura je kaj često osvetljena le z drobnim žarkom!? Vsekakor bi bilo ob premišljevanju besed, poslušanju glasbe in gledanju v prazen oder s silhueto Prešerna zanimivo opazovati delčke filma, mojstrovine, ki ga je zrežiral, posnel in oblikoval letošnji dobitnik Februarskega priznanja. Pa jih, žal, ni bilo.

Občutljivi zapisovalec življenja in človeške duše

Povzetek iz utemeljitve za podelitev Februarskega priznanja

Primož Godina, prejemnik Februarskega priznanja. Foto: J. Turk

Primož Godina, univ. dipl. inž. stroj., je s filmom *Aleluja-Andrej Žigon* ustvaril poetični film o notranjskem pesniku in dobrotniku Andreju Žigonu. Potem ko je Primož s kamero spremljal pesnika, fotografa, popotnika in dobrotnika Andreja celih deset let (od leta 1993 do 2003), je uspel na film prenesti njegovo pesniško moč in fotografsko ustvarjalnost ter ju povezati z izseki iz njegovega dobrotniškega razdajanja za malgaške otroke. Tenkočutna kamera, emocijski scenarij in pretanjeni občutek za dokumentarističnost prevevajo film, v katerega je Primož uspel vtakati realistične prizore Andrejevih romanj po notranjski deželi. Pretresljivo dokončnost življenja pa je kamera posnela v bolnišnici, kjer je Primož uspel ves pesnikov svet predstaviti skozi Andreju lastno recitacijo svojega Regratovega venca. – Posebno pozornost si film zasluži zaradi odličnega scenarija, imenitne fotografije, montaže in režije filma, v katerem zgovorne podobe ne potrebujejo besed. Vse to kaže, da je Primož natančen in občutljiv opisovalec človeške duše; kamera mu služi le kot izrazno orodje.

Poleg tega izjemnega dosežka se ne da prezreti Godine kot 10-letnega zapisovalca – kronista življenja na Logaškem. Na video in filmski trak je posnel reportaže in vesti o različnih kulturnih, športnih in drugih prazničnih dogodkih, predavanja, obiske in raznotere pogovorne oddaje, intervjuje z ljudmi, ki pomembno soustvarjajo logaški vsakdan. V pestrem mozaiku Logaških utrinkov – kasneje *Utripov* – se je v 90 oddajah zvrstilo prek 1000 prispevkov. – V arhivu TV Lep se je tako nabralo veliko posnetkov iz življenja naše občine.

Oboje: film *Aleluja-Andrej Žigon* in obsežno dokumentaristično gradivo iz našega življenja in bitja, ki jih je video in filmsko zapisoval s svojim občutljivim očesom in emocionalnim odnosom, sodijo med tiste dosežke, s katerimi si je Primož Godina vsekakor zaslužil najvišje občinsko priznanje za izjemne dosežke na področju kulture.

Župan in ravnateljica knjižnice sta odprla prenovljeno knjižnico.

Foto: J. Turk

Je pa malce kasneje na oder stopila druga slavnostna govornica, predstavnica Ministrstva za kulturo, mag. Jelka Gazvoda, ki je pohvalila logaška prizadevanja za rast bralne kulture in razvoj knjižničarstva. Ta je v tem večeru še posebno blestel. Saj so se z blagoslovom župnika Srečka Turka po končani kulturni prireditvi, ko sta otvoritveni trak prerezala župan Janez Nagode in ravnateljica Bibijana Mihevc, odprla nova vrata v preoblikovane prostore logaške knjižnice. Te so si z navdušenjem in zanimanjem ogledali vsi obiskovalci, med katerimi pa ni manjkala tudi do nedavnega direktorica te kulturne ustanove Alenka Furlan. Z zadovoljstvom je opazovala spremembe, za katere se je izpostavljala in »borila« več let, k uspešnemu koncu pa jo je pripeljala njena naslednica, sedanja direktorica Biba Mihevc.

Tako... In knjižnica je ponovno odprta. V ponos in veselje knjižničarjem in vsem, ki imajo radi knjige. To pa je najbolj pomembno!

NevMa

»...kreposti vir in vir blagosti, in sreče vir za ves naš kraj!«

Posvetilo Simona Gregorčiča še danes krasi notranjost šolskega poslopja, katerega 120-letnico je praznoval ves Logatec 4. februarja – In spet v novih, oziroma prenovljenih prostorih Osnovne šole Tabor, kakor se po raznih preimenovanjih hram učenosti imenuje danes

Vendar je za celo generacijo, točneje celo za 70 let, šolstvo samo starejše od šolskih stavb. V Cerkovski vasi, kot se je takrat reklo Gorenjemu Logatcu, je 1814. leta začela delovati enorazrednica v takratni mežnariji. Zanimivo in pestro pot od omenjene enorazrednice do današnje devetletke je opisala po zbranih podatkih sedanja učiteljica slovenskega jezika **Vida Matičič**, knjižico je opremila s fotografijami, seznamami in grafikoni ter tako pričarala vzdušje, na katerega je naletela ob prebiranju obsežne šolske kronike.

Sončnica za šolo.

Foto: P. Sark

In prireditve, posvečena obletnicam, je tekla skozi besedo otrok, brez katerih bi ne bilo ničesar: ne kraja, ne fare in ne šole. Prav je bilo, da so si za tako častitljiva jubileja vzeli čas prav vsi, ki so jih povabili. Lepo je bilo videti, kako so se rokovali nekdanji učenci in nekdanji učitelji s sedanjimi in nekdanji in sedanji ravnatelji, župan-učenec te šole, sedanji poslanci in nekdanji delegati, pa še župnik, minister in še kdo. Spregovorjene so bile besede ponosa, spomina in želja. Minister za šolstvo in šport **dr. Milan Zver** je, na primer, dejal, da je šola poleg tega, da je vir znanja, tudi prijeten kraj druženja učencev in učiteljev. Župan občine Logatec **Janez Nagode** se je rad spomnil, kje je sam trgal hlače kot učenec te šole in ni pozabil poudariti, da ima danes Logatec 1.270 otrok v osnovnih šolah s podružnicami vred. Več kot desetino prebivalstva samo v osnovnem šolstvu! Zato je bilo na poseben način razumeti tudi sedanjega ravnatelja šole Tabor **Boruta Feferja**, ki je dejal, da se je v zadnjih 8 letih zgodilo več kot prej v 15. Kot potrdilo vseh teh besed so vsi trije omenjeni velmožje odprli prenovljeni del šole, kjer so kraj, delavci in učenci pridobili nove prostore, stari pa so zasijali v novi luči bodočih pričakovanj in prepričanj.

Prireditve, ki je potekala v šolski telovadnici, je z besedami otrok, ki so spraševali nekdanjo – staro šolo, kakšni časi so se menjavali v vseh teh desetletjih, zaživela polnokrvno in predsvsem pregledno. Od časa do časa nas je odpočil mladostni zvok pevskega zbora pod vodstvom **Zdravka Novaka**, ki je ponudil prav tako pevski pregled nekdanjega in sedanjega odnosa do zborovstva. Tako smo tudi v govornem delu slišali vse od nekdanjih starih večvrstničnic in poučnih Levstikovih stihov (»kmalu boš še za ministra«) do sodobnega, s coca colo in mega-izrazi začinjeno cool-slovenščino. Na nevsihljiv način smo izvedeli, kako je nastala štirirazrednica, kakšno je bilo šolstvo v času cesarja Franca Jožefa, kako je prišla I. svetovna vojna in kako se je do II. svetovne vojne

Gostje sredi množice med otvoritveno slovesnostjo. Foto: P. Sark
v Gorenjem Logatcu razvila šestrazrednica. Po koncu II. svetovne vojne je šola postala spet štirirazrednica, pozneje pa osemletka. Seveda je naraščalo število otrok, prišlo je obdobje samoprispevkov, zgrajena je bila telovadnica in potem novo poslopje za »nove čase«. Ti so se kazali tudi v takimenovani celodnevni šoli in s poskusom približati učiteljski poklic s »samoupravnimi dnevi«, ko so učenci prevzeli vlogo svojih pedagogov. Ves ta čas so se učitelji in učenci srečevali z drugimi šolami tudi zunaj domačega okolja, vse do Bizeljskega in še dlje. Da niti ne omenjamo, kakšne vezi so se pletale še na športnem, likovnem ali glasbenem področju. Vezi, ki trajajo še dandanes.

Šolski minister Zver si je ob ravnatelju Feferju z zanimanjem ogledal prenovljeno šolo.

Foto: P. Sark

O vsem tem in še o čem, kar ni bilo naštetu v tem zapisu, so govorili učenci z odra na prireditvi v čast šoli, znanju in prijateljstvu. Tudi potem, ko so se povabljeni sprehodili po šoli, je bil v zraku nekakšen duh domačnosti, ki ga je ta šola vedno imela, tudi takrat, ko so otroci zmrzovali nad staro telovadnico ali ko so vsi skupaj sedeli v učilnicah s podprtimi stropi ali ko so se ob zaključku šolskega leta učitelji šli skupaj z učenci »povšter tanc«. Da, tudi solze so bile kdaj, tudi srca so vzdihovala za simpatijami, rojevale so se prve ljubezni, tajnica šole pa je nekega jutra z grozo opazila, da je ponoči nekdo vdrl v šolo. Vse to – kot v življenju. Saj je šola vendar življenje samo! Zato bodimo ponosni nanjo, na njeno zgodovino in na to, kar nam daje še danes: modrost.

Kras

Dobra znamenja za proračunske posledičnosti

Kako so nam odgovorili predsedniki krajevnih skupnosti na dvoje vprašanj: 1. Proračun je sprejet; kako naprej? 2. Kakšni so komentarji na nezaznavnost logaške opozicije?

Franc Rudolf

Franc Rudolf, predsednik sveta KS Tabor: V krajevni skupnosti nismo s proračunsko odmerjenimi sredstvi strašno zadovoljni, razumemo pa, da se vseh želja ne da uresničiti, z enim proračunom parav gotovo ne. Potrebna je določena strpnost. Vsekakor pa načrtujemo, da nam bo proračun pomagal pri gradnji mrliške vežice, da bo prenovljena cesta z vso ustrezno spremljajočo infrastrukturo iz Gorenje vasi proti Strmici, da bodo končno vrtine v Cuntovi grapi priključene na vodovodno omrežje z novimi cevmi, ki bodo nadomestile izrabljene in zdravju škodljive salonitne cevi. Računamo tudi na posodobitev nekaterih lokalnih cest: po Reški dolini in v Grčarevcu. Zaradi popolnejše oskrbe z vodo (tudi protipožarno) bo treba prenoviti še del tesnega vodovoda pod pločnikom mimo Štirnovih in zagotoviti z razširitvijo izenačen pretok vode. – Pri opoziciji ugotavljam, da gre za dobra znamenja; postaja konstruktivnejša. Res pa je, da je letošnja priprava proračuna vključevala tudi javno razgrnitev in intenzivnejša usklajevanja s svetniškimi skupinami.

Stane Nagode

Stane Nagode, predsednik sveta KS Hotedršica: Moram reči, da smo v krajevni skupnosti z letošnjim proračunom zelo zadovoljni. Pohvale sta vredna priprava proračuna z vsemi usklajevanji in soglasna odločitev občinskega sveta. Seveda, so kljub vsemu potrebe večje od razpoložljivih sredstev. Nekaj denarja bomo namenili nujnim posodobitvam cest; v naši krajevni skupnosti imamo še vedno največ kilometrov neasfaltiranih lokalnih cest. Pa tudi javna razsvetljava trka na finančna vrata. Prizadevali si bomo tudi za ureditev knjižnice v odkupljenih prostorih stare šole. Zaradi prometne varnosti pa je gotovo največji izziv Keltika, vzdolž katere je treba od Loga do konca vasi zgraditi pločnik in ob njem še javno razsvetlavo. – Glede opozicije menim, da je koristno sodelovala že v postopku priprave proračuna, da je upoštevala učinke javne razgrnitve proračuna, se vključevala v konzultacije svetniških skupin z županom. Konstruktivnejšo držo opozicije pa lahko razumemo tudi kot rezultat določenih političnih izkušenj svetnikov in župana.

Berto Menard

Berto Menard, predsednik sveta KS Naklo: Proračun je na neki način zadovoljiv; še posebej zato, ker je upošteval v usklajevalnih postopkih izražen strah, da bi se še naprej ne dogajalo, da bi šle realizacije mimo planov, kar se je redno dogajalo. Namreč ob pomanjkanju projektov leto kaj hitro odteče in stvari obstojijo. Letos smemo pričakovati, da bo urejena javna razsvetljava skozi Krpanovo, Levstikovo in Gregorčičevo ulico, nujna je ureditev Notranske, enako velja tudi za ulico Naklo in Rovtarsko cesto, kar se menda odlaša zaradi poprejšnje celovite projektne ureditve prometnega režima Tržaške, vključujoč krožišče pri Valkartonu in Mercatorju. Bolj kot nujna je tudi ureditev vodne

oskrbe Mandrg in tistih nesrečnih treh hiš onstran proge na koncu Stare ceste. Seveda, nas čaka izjemen zalogaj: prometna varnost ceste proti Martinj hribu (pločnik, javna razsvetljava...). V najkrajšem času bi želeli vsaj projekte za rekonstrukcijo ceste skozi Dolenji Logatec od Klama do Kramarja z vso potrebno spremljajočo infrastrukturo. – Kar zadeva opozicijo pa mislim, da se ta bolj ozira po gospodarskih razvojnih možnostih kot po ozkopoličnih interesih, kar utegne biti zelo v redu; sploh če dobiva stroka prednost pred političnimi spekulacijami. In ker je proračun očitno razvojno naravn, kar se je dalo dojeti že iz poglobljenih razprav v odboru za gospodarstvo, ga je tudi opozicija soglasno potrdila.

Rafael Krvina

Rafael Krvina, predsednik sveta KS Vrh Svetih Treh Kraljev: Ne morem reči, da nismo zadovoljni z letošnjim proračunom. Nasprotno. Javna proračunska razprava je prislunila tudi našim potrebam in tako računamo, da bomo lahko postorili to in ono. V mislih imamo asfaltiranje ceste od Petrača v dolino proti Hlevišam. Kolikor bo finačna situacija dopuščala, se bomo lotili asfaltiranja tudi kake poti na Lavrovcu. Dvoje neizogibnih potreb se navezuje na šolo; ta že dalj časa kliče po oskrbi z vodo in po nujni zamenjavi oken. – Obnašanja opozicije v občinskem svetu ne poznam tako naravnost, vendar iz zapisnikov, ki so mi na voljo, sem razbral, kot da je od jesenskih časov nimamo več. Spomnim se, da je bilo prejšnje čase ob sprejemanju odlokov, zlasti pa proračuna, veliko pregovarjanj. Zadnje čase pa se res zdi, kot da nimamo opozicije. Zdaj pa ne vem, ali so vsi v svetu tako složni ali so v resnici vsi tako zadovoljni ali pa jim je vseeno!

Rafael Krvina

Boštjan Marinč

Boštjan Marinč, predsednik sveta KS Log-Zaplana: Lahko rečemo, da je za naše razmere proračun kar v redu. Čeprav smo najmanjša krajevna skupnost, imamo pa tudi svoje potrebe, za nas kar pomembne. Naša dolgoletna želja je, da bi primerno obnovili šolsko poslopje, ki je potrebno prekritja strehe, novih žlebov in žlot; nič manj nujna ni prenova oken. Opuščene in zanemarjene šolske prostore bi radi uredili za potrebe mladine in krajevne skupnosti, ki hrani, na žalost, uradne dokumente kar v privatni hiši. Načrtujemo pa še ureditev nekaterih občestnih bankin. – Kar zadeva opozicijo sem pa skoraj brez komentarja. Prepričan pa sem, da ni dobro, če opozicija ne opravlja svoje funkcije.

Boštjan Marinč

Bojan Rupnik

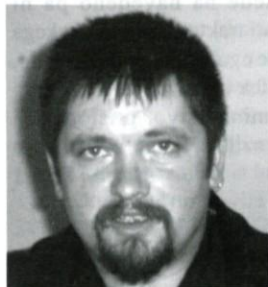
Bojan Rupnik, predsednik sveta KS Trate: Veste, proračuna pa res ne morem hvaliti, saj se iz leta v leto ponavlja, da se pri nas nič ne zgodi. Poglejte, proračun oziroma občina nam je dolžna že od lani; tako združni dom ni bil odkupljen. Ob tem pa nimajo svojih prostorov ne društva ne krajevna skupnost. Letos ima sicer občina v programu cesto proti Vehršam, ampak ta cesta ni stvar naše krajevne skupnosti. Obeta se nam sicer nekaj denarja za cesto iz

Bojan Rupnik

smeri Židanka proti šoli na Planinah, cestni plaz pa nevarno ogroža promet proti Godoviču že tri leta. S sanacijo pa se odlaša in odlaša. Skratka, nič. Če bo šlo tako naprej, bo najbolje da razpustimo krajevno skupnost, saj se še naši svetniki nič ne zmenijo za nas. – Nekaj mora biti vendarle narobe, če se opozicija z vsem strinja. Navsezadnje je verjetno narobe tudi to, da se na naše vabilo odziva opozicija, koalicija pa ne.

Peter Cigale

Peter Cigale, predsednik sveta KS Rovte: Upamo, da nam bo proračun omogočil izgradnjo dela vodovoda od rezervoarja do Sovre. Bilo bi dobro, ko bi nam proračun namenil za ceste kaj več, ker prejšnje čase nismo kaj pridali dobili v te namene. Bolj kot nujna bi bila sanacija blokovskih odplak; dobro bi bilo, ko bi letos prišli vsaj do kake začasne rešitve, ker je v poletnem času vse bolj in bolj smrdljivo in čedalje manj higienično okoli bloka. Ta težava se vse preveč odlaša. Tudi projekti za mrliško vežico se ne premaknejo; že nekaj časa imamo odkupljeno hišo ob pokopališču, stvari pa stojijo. Pa tudi nekateri prostori v stavbi nekdanje Alpine še čakajo na dokončno ureditev; krajevnih potreb po prostorih pa je kar še nekaj. – Kako naj komentiram opozicijo? Zadevo bi lahko celo obrnil: amandmaje, ki jih je vložila opozicijska SDS ob sprejemanju proračuna, je koalicija potrdila brez problema. Morda pa ima blažilen vpliv na delo opozicije izid jesenskih parlamentarnih

volitev. Stvari se na vrhu še urejajo, zato morda čakajo še na ustrezne smernice za nadaljnje politične odločitve.

Andrej Kermavnar, predsednik sveta KS Laze-Jakovica: Moram reči, da proračun smiselno sledi programu CRPOV, vsaj vsako drugo leto; lani smo tako prenovili in asfaltirali ceste proti železniški postaji. Letos bi na vsak način radi dočakali primerno urejeno avtobusno postajališče, postavljeno ob vogalu zadružne stavbe. Za to namero moramo pridobiti ustrezno zemljišče;

Andrej Kermavnar

deloma gre za privatno, deloma pa za zadružno lastnino. S postajališčem bi nasploh primerno uredili središčno križišče v Lazah ter zagotovili večjo prometno varnost; potnike, zlasti otroke pa bi s streho nad glavo zavarovali pred vremenskimi nevšečnostmi ob pričakanju prevozov. – Za Jakovico pa bi radi pridobili vsaj projekt za majhno čistilno napravo, da bi lahko biološko razgrajevali vodo iz gnojišč, ki se zdaj meša s padavinskimi vodami. – Opozicijo podpora proračunu razumem predvsem kot priznanje dobremu delu župana. Določen vpliv pa ima na delo opozicije tudi politična sprememba v državi. Tako sedanja koalicija dopušča več usklajevalnega dela. Več sloga pa gotovo ugodneje vpliva na nadaljnji razvoj občine. Vsekakor so to dobra znamenja, ki morajo prek učinkovitejšega informiranja doseči tudi našo krajevno skupnost. V tej zvezi pogrešamo oddaje logaške lokalne televizije.

Martin Koren

Gospodarske diagonale

O registraciji starih traktorjev in še čem

Novi zakon o varnostni cestnega prometa (ZVCP), ki je začel veljati 1. januarja, prinaša nekaj novosti tudi za kmetijska vozila v cestnem prometu – Ni več potrebna registracija nekaterih priklopnikov – Nove omejitve hitrosti za traktorje in potrebna starost za vožnjo traktorjev – Določeno odstopanje mer od predpisanih za gospodarske vožnje v kmetijstvu – Spremenjeni roki za tehnične preglede in pogoji registracije starih traktorjev

Registracija priklopnikov

V zakonu so na novo opredeljeni traktorski priklučki, med katere so sedaj uvrščeni tudi traktorski priklopniki (prikolice, nakladalke), katerih največja dovoljena masa ne presega pet ton; njihova hitrost je omejena na 30 kilometrov na uro. Takšnih priklopnikov po novem ni treba več registrirati, zanje velja zavarovalno jamstvo traktorja kot sicer za priklučke.

Hitrosti vožnje

Poleg dosedanjih omejitev hitrosti za traktorje v cestnem prometu (30, 40 in 50 km/h) je bila uvedena omejitev 60 km/h za traktor z obema vzmetenima premama in z delovno zavoro na vsa kolesa traktorja. Če tak traktor vleče traktorski priklopnik, mora biti ta vzmeten, delovna zavora pa mora delovati tudi na vsa kolesa priklopnika. Omejitve hitrosti 30 km/h po novem velja tudi za traktorje s traktorskim priklučkom, katerega hitrost je omejena na največ 30 km/h.

Otrok na traktorju - le na ustrezno pritrjenem sedežu.

Odsevni trakovi za jezdne živali.

Konji so po novem lahko ponoči namesto z lučjo označeni z odsevnimi trakovi na vseh štirih nogah. To razbremenijo jezdecu skrbi za luč in lahko vso pozornost nameni ježi; drugi udeleženci v prometu pa lažje pravočasno opazijo žival.

Gospodarska vožnja

V kmetijski dejavnosti se smejo podnevi na kratkih razdaljah opravljati gospodarske vožnje s traktorji in delovnimi stroji, pri katerih lahko širina in višina odstopata od sicer predpisanih. Širina lahko odstopa največ 20% (največ 3,06 m), višina pa 10% (največ 4,4 m). Širše vozilo mora biti označeno s predpisanimi tablami.

Prevoz otrok do starosti 12 let.

Nova je določba, da se sme na traktorju voziti otrok mlajši od 12 let le, če je zavarovan z njegovi telesni rasti primernim zadrževalnim sedežem.

Starost za vožnjo traktorjev.

Še naprej je mogoče vozniško dovoljenje kategorije F pridobiti z dopolnjenim 15. letom, vendar je do dopolnjenega 18. leta starosti dovoljeno voziti le traktorje s hitrostjo do 40 km/h.

Tehnični pregledi

Prvi tehnični pregled traktorja se opravi tri leta po prvi registraciji, nato pa vsaki dve leti do sedmega leta starosti. Za traktorje, ki so starejši od sedem let, se tehnični pregled opravlja vsako leto. Pri tem se starost šteje po datumu prve registracije. Če pa ta podatek ni znan, se kot datum prve registracije upošteva zadnji dan leta izdelave traktorja (npr.: če je bil traktor izdelan leta 1993, se kot datum prve registracije upošteva 31.12.1993).

Registracija traktorja brez dokazila o lastništvu

Dokazila o lastništvu ni treba predložiti za registracijo traktorja in traktorskega priklopnika, če je bil izdelan pred letom 1977, pa po letu 1976 ni bil registriran, in lastništvo vozila ni sporno (stranka da izjavo o nespornem lastništvu za vozilo, ki ga želi registrirati). S tem je rešeno dokazovanje izvora in lastništva starejših traktorjev in traktorskih priklopnikov. Dodatno pa je v končnih določbah zakona (261. člen) predpisana možnost, da lahko lastniki registrirajo tudi

tiste traktorje in traktorske priklopnike, ki so bili izdelani po letu 1977, pa do uveljavitve tega zakona še niso bili registrirani, nimajo pa dokazila o lastništvu; lastništvo vozila pa ni sporno. Rok, v katerem lahko lastniki traktorjev predlagajo registracijo, se izteče 13. avgusta.

Ne glede na navedeno pa ni možno registrirati traktorja in traktorskega priklopnika, če se ugotovi, da je določen tip, varianta ali izvedba vozila nevarna za cestni promet, in če ministrstvo, pristojno za homologacijo vozil, prepove registracijo takih vozil.

Marijan Papež

Preudarno o prehojeni poti

Upravni odbor Območne obrtne zbornice je konec februarja sprejel poročilo o poslovanju v minulem letu. Delo je bilo opravljeno v zastavljenih okvirih, ponekod je bilo opravljenega več od načrtovanega, kaka naloga pa je ostala tudi neuresničena. Finančni plan pa je bil skorajda v celoti realiziran. Razveseljivo pa je dejstvo, da članstvo ne upada.

Poročevalec, sekretar zbornice, se v povzetku pisnega poročila ni tolkanj zadrževal pri uresničenih nalogah kot pri onih, ki so bile uresničene le delno ali pa sploh ne. Med najbolj občutljivimi nalogami so vsekakor tiste, ki naj bi jih opravile strokovne sekcije. Na tem področju, kjer bi bilo pravzaprav povezovanje oz. sodelovanje članov najbolj koristno in bi lahko pomenilo živ stik med njimi, je bilo čutiti najmanj zanimanja. Ne gre, seveda, posploševati. Nekatere sekcije so bile dejavne: frizerska, cvetličarska, prevozniska. V informacijskem pogledu bi jih kot dejavne lahko našli še nekaj. Ob koncu leta so sicer skorajda vse sprejele svoje letošnje delovne načrte. Morda bo letos več tovrstne razgibanosti. So pa člani upravnega odbora pritrdili zamisli, da bi se sekcijsko povezovali morda med notranjskimi zbornicami; morda bi širše povezovanje dalo novih spodbud temu delovanju.

Zbornica lani ni oblikovala svojih spletnih strani ne v okviru občine ne v okviru obrtno zborničnega sistema. Pri tem ne gre za zahtevnost opravila, pač pa za vsaj približno poenotenost predstavitev in hkrati za izogibanje nepotrebnim ponavljanjem skupnih, vsem lastnih in tudi potrebnih vsebin. Uresničenje naloge je zato preneseno na konec letošnje pomladi, ko se bo predstavila večina območnih zbornic. To bo tudi omogočilo neposrednejši, predvsem pa hitrejši stik s člani in drugimi zainteresiranimi.

Svetovalna dejavnost je bila skozi vse leto med najbolj izpostavljenimi. Na vprašanja članov odgovarja sekretar v mejah možnosti. Za zahtevnejša svetovanja so na voljo svetovalci – specialisti na Obrtni zbornici Slovenije. Ni pa bila lani odprta svetovalna pisarna, ki bi dajala vse podjetniške informacije, povezane z najrazličnejšimi državnimi in evropskimi razpisi. Del tovrstnega svetovanja je vendarle stekel prek cerkniške razvojne agencije, s katero je začela sodelovati zbornica, potem ko je voljnost izrazila tudi naša občina.

Dokajšnji delež na področju svetovanja pa je zajelo svetovanje – da ne bomo rekli preveč, recimo raje usmerjanje – občanom, ki so se zanimali za pogoje odprtja obratovalnice oz. za začetek samostojne podjetniške poti. Takšna je bila skoraj četrtina napotkov pa tudi drobnih administrativnih opravil. Ta so še v veliko breme predvsem onim, ki se s poslovanjem šele začnajo ukvarjati. Pa ne samo zaradi tega, ker ljudem pisanje ni prav ljubo opravilo. Uradniki mnogokrat besede iz formularjev razumejo drugače, kot jih razumemo občani.

Združenje Delodajalec obrtnih dejavnosti ima med logaškimi člani zbornice bore malo svojih pripadnikov, čeprav naj bi to združenje namesto zbornice nastopalo kot pogajalec v socialnem partnerstvu. Bo menda res treba vleči koga za rokav, da bi se vključil v delo združenja. Ni kritika, prej ugotovitev, da je z včlanjevanjem v prostovoljne organizacije tako, da čakamo, naj se najprej včlanijo

oni drugi, mi se bomo potem, ko bo res treba. Vendar se zaradi takšnega ravnanja sicer potrebne organizacije ne morejo razviti, ker imajo premalo moči.

Poročevalec pa je omenil tudi razveseljive podatke. Dokaj dejavno je bilo regijsko povezovanje zbornic, ki je pokazalo tudi kar veliko moč, ki jo združeni lahko imajo. Več kot prejšnja leta je bilo stikov z občino in županom, opravljena so bila nujna vzdrževalna dela, razgibana je bila rekreacijska in družabna dejavnost. Verjetno pa je dobro znamenje, da je število samostojnih podjetnikov nehalo upadati in se je lani celo nekoliko povečalo. Število samo sicer ne govori o moči, o ustvarjanju nove vrednosti, o gmotni zadostnosti. Pove pa, da je želja po samostojnem podjetništvu živa. In če ji bo zbornica mogla primerno streči, bo med podjetniki več ustvarjalnega veselja. Ali vsaj kaka senca skrbi manj na njihovih obrazih.

Janez Gostiša

Tudi smeti so zlata vredne

Še pred snegom so dograjevali vhod na komunalno odlagališče pod Ostrim vrhom, kamor logaško Komunalno podjetje že leta in leta odvažajo komunalne odpadke. Namesto običajnega kontejnerja, ki je dajal zavetje tamkajšnjim delavcem, so zgradili sodobne delovne prostore in avtomatsko zapornico pred vhodom.

Kdo bi si mislil, da se v vsakem takem tovoru pripelje tudi nekaj cekinov.

Zadnja leta pa na to odlagališče dovažajo odpadke in smeti tudi od drugih; iz Radovljice celo kakih 20 ton dnevno. Odpadke dovažajo v sodobnem specializiranem vozilu, iz katerega ne zaudarja po smradu, pa tudi smeti se ne raztresajo med potjo, kakor se je dogajalo, ko so smetarsko delo opravljali z neprilagojenimi vozili.

No, seveda, naši občini se to splača, saj ji ta uslužnost prinaša iz drugih občin kar lepe denarce. **Besedilo in foto: Fr. Brus**

Od pestrosti do uspešnosti

Na občnem zboru Kulturno turističnega društva v Hotedršici 26. februarja pogrešali številnejšo udeležbo članov društva pa tudi predstavnika občine – Veseli številnega obiska mladih, predsednika KS Stanislava Nagodeta, predstavnika Gasilskega društva Gostiša in župnika Srečka Turka

Občnemu zboru je predsednica društva Jožefa Nagode predstavila pestro in uspešno delo v preteklem letu. Največja in najzahtevnejša prireditev je bila Kresna nedelja na temo običaji ob poroki nekoč. Druga taka prireditev je bil veseli jesenski večer, ki ga je pripravila Darja Merlak s svojo hvalevredno otroško dramsko skupino; sodelovali pa so tudi drugi hotenjski otroci iz šole in vrta s svojimi učiteljicami in vzgojiteljicami. Folklorna skupina je imela v letu 2004 osem nastopov.

Po krožni turistični poti so v letu 2004 peljali kakih 330 ljudi (med njimi tudi skupino iz Italije in profesorico iz Amerike, ki je raziskovala črne kuhinje v Sloveniji). Skupina članov pod vodstvom Danice Trpin je skrbela za urejenost gredic na avtobusni postaji. Nekateri vaščani so skrbeli za cvetje v košarah na obcestnih svetilkah. Nezadovoljni in razočarani pa so nad odnosom mladih do urejevanih javnih površin in do truda in skrbi za čim lepšo urejenost vasi. S svojimi dejavnostmi so sodelovali tudi pri akciji »Moja dežela – lepa in čista«. Na Gregorjevem semnju so sodelovali s predstavitvijo obdelave lanu. Na etnološkem taboru, ki so ga pomagali tudi organizirati, sta Darja in Neža sodelovali s skečem. Z vodenjem po krožni turistični poti so sodelovali na Srečanju pionirjev gasilcev in pri Teku prijateljstva, kjer so se predstavili tudi ob stojnici.

Skrbeli so tudi za izobraževanje.

Za promocijo društva, kraja in celotne občine so skrbeli preko stojnic na prireditvah in s prispevki v raznih medijih in podobno.

Pri oblikovanju kulturnih programov na večjih prireditvah veliko

Kresna nedelja - zajeten organizacijski zalogaj.

pomagajo pevci Moškega pevskega zbora in drugi vaščani. Hvala gre vsem, pripravljenim za sodelovanje, sponzorjem in drugim, ki bogatijo kulturno, družabno življenje in podpirajo razvoj turizma na vasi.

Občni zbor je v program društva za leto 2005 sprejel: Kresno nedeljo, veseli jesenski večer, sodelovanje otroške dramske skupine ob dnevu žena, na materinskem dnevu in na dramskem maratonu v Logatcu, pustovanje, nastope folklorne skupine, ureditev gredic in košar s cvetjem na javnih površinah, trženje krožne turistične poti, obnovitev usmerjevalnih tabel, izobraževanje članov, strokovno ekskurzijo, ureditev »Gospodovega studenčka«, koordinacijo izvedbe otroških počitniških

delavnic ter oblikovanje koledarja kulturnih prireditev v Hotedršici.

Za sodelovanje v okvirnem programu prireditev so povabili vsa društva in inštitucije v KS.

Mojca Dolenc

Vsem bralkam in bralcem
Logaških
voščimo
**Vesele velikonočne
praznike**
uredništvo Logaških

V objemu pustnih krink

Na pobudo mladih je Kulturno turistično društvo Hotedršica na pustno soboto v zgodnjih večernih urah organiziralo pustni ples za najmlajše v dvorani Kulturnega doma v Hotedršici. Program, v katerem so se maske predstavile po skupinah, je povezovala Damjana Popit. Šeme so še družno zaplesale in bile za svoj nastop nagrajene s krofi. Po osmi uri je bil čas namenjen odraslim šemam. Ta del prireditve sta zelo spretno in duhovito vodila Damjana Popit in Peter Orešnik, pravzaprav »zajčica« in »Janez«.

Predstavilo se je več kot 50 pustnih izvirnih in zanimivih šem, tako da je komisija imela težko delo, ko je izbrala Dva zamorčka in Pocahontas za 1. nagrado – brezplačni izlet s KTD Hotedršica in pico; Čarovnico za 2. nagrado – brezplačen ogled hotenjske turistične krožne poti in pico; Novoletno jelko za 3. nagrado – dve pici ter Heidi in Dvorni norček za 4.-5. nagrado – paket izdelkov mlekarne iz Laz.

Prisotni pa so se zabavali ob glasbi, za katero so poskrbeli Klemen Trpin, Janez Petkovšek in Matjaž Merlak. Vsem

nagrajencem gredo čestitke, zaželeni, čeprav zapoznjeni »dober tek« in veliko užitkov na izletu in turistični poti; prireditelji so hvaležni tudi vsem ostalim udeležencem pustovanja in, seveda, tistim, ki so se trudili, da je prireditev lepo uspela, saj želijo, da prireditev postane tradicionalna. Posebna hvala velja sponzorjem za nagrade: Gostilni Turk, Mlekarni Kele&Kele iz Laz in krajevni skupnosti, ki je poskrbela za ogrevanje dvorane.

Jožefa Nagode

Praznično in navdušujoče

Na prvo soboto po pustu je Mešani pevski zbor Logatec proslavil svojo 20-letnico uspešnega delovanja v dokaj polni dvorani Narodnega doma – Na prazničnem koncertu v gosteh Ženski pevski zbor KD Tabor iz Gornjega Logatca – Priložnost za spomin na minula leta in ljudi, ki so jih sooblikovali – Dobro odmerjeni delež je podatkom in spominom z lepo besedo umestila povezovalka Barbara Novljan-Mišič – Tudi scensko in režijsko primerno svečan in udejanjen večer

Slavljenec, Mešani pevski zbor Pevskega društva Logatec je poslušalce pozdravil s Kramolčevo Pesmijo od rojstva – solist Marko Škrlič. Sledil je povzetek podatkov o delovanju zbora, ki je nastal leta 1984 iz Dekliškega pevskega zbora Društva mladih glasbenikov, mlajših članov moškega zbora Pevskega društva Logatec in drugih pevcev. Do leta 1990 ga je vodil Zdravko Novak, poprej vodja dekleškega zbora; odtlej ga vodi Lovro Grom. Prvi predsednik je bil Sašo Soković, za njim so to pomembno funkcijo do desetletnice opravljali Lado Korenč, Janko Filipič, Andrej Grom in Marko Škrlič, potlej Franc Jureš in zdaj Tone Jerina.

Marko Škrlič je v pogovoru s povezovalko povedal, kako se spominja prvih let, ko so bile vaje še v Dolšajnovi hiši. Pevci so pozimi od doma nosili drva, da so prostor vsaj za silo ogreli za vadbo. Govoril je o večdnevni vajah na Vrhcu Sv. Treh Kraljev, o veselju med pevkami in pevci – kar sedem zakonskih parov je izšlo iz njihovih vrst. Franc Jureš je kasneje navdušeno govoril o najbolj plodnem obdobju, o tem, kako je zborovodja na eno od vaj pripeljal s seboj »celo krdelo« pevcev z Vrhničke (beri: pevski zbor Ivan Cankar), da se je število pevcev povzpelo skorajda na 70, kasneje se je število ustalilo pri petdesetih (na koncertu jih je bilo 48) pevcih. Povedal je, da zbora odtlej družno nastopata, in da se je zbor leta 1997, potem ko so se »zreli pevci malo bolj pozorno zazrli vase«, preimenoval iz pevskega zbora Društva mladih glasbenikov v Mešani zbor Pevskega društva Logatec. Zvrstila so se gostovanja, tudi večdnevna, po domovini in na tujem: v Švici, na Hrvaškem, v Italiji, na Slovaškem (neomenjeno, op.p.), lani v Beogradu; maja letos pa se zbor podaja na gostovanje v Sarajevo.

Mešani zbor PD Logatec je počastil svojo 20-letnico.

Foto: D. Malavašič

Zbor se je ob koncu zahvalil članicama, ki vztrajata od začetka: sopranistki Vanji Brenčič, tenoristki Zvonki Loštrec (ki je pela že v dekleškem zboru), hkrati tudi altistki ženskega zbora Tabor, ter članu in zdajšnjemu zborovodju Lovru Gromu. Zahvalil se je predsednikoma Marku Škrliču in Ladu Korenču ter gostujočemu zboru; s prijaznimi besedami pa tudi poslušalcem. Ampak čudno: od »mnogih prijateljskih zborov« – razen Obrtniškega mešanega zbora »Notranjska« – ni jubilaranta na sceni nihče pozdravil, kaj šele, da bi se kdo zboru zahvalil za dvajsetletno delo. Mimogrede: pred mesecem dni je okteta Pa kol'k'r tol'k' pevski večer namenil svoji petletnici. Tudi tam ni bilo slišati kake »uradne« spodbudne, zahvalne besede. Saj slavljenici res ne pričakujejo, da jih bodo zaradi njihovega dela hvalili, saj ne pojo zaradi hvale. Da pa bi kdo od onih, ki jim je poverjena povezovalna vloga ljubiteljskih kulturnih društev in radi – upravičeno – govorili o razgibanem in kakovostnem kulturnem življenju v občini, izrekel vsaj pozdravno besedo? Ne. – Je to preveč pričakovati?

Še o programu, ki mu zaradi drugih navedkov o jubileju namenimo manj pozornosti. Oba zbora sta odpela po osem skladb, ki jih na njunih nastopih pogostejše slišimo. Pri petju Pevskega društva velja posebej pohvaliti Pojdam u rute s solistko Špelo Petkovšek, izvedbo uvodne skladbe ter Dveh belokranjskih na koncu. Zapišimo še, da je mešani zbor pesem Moje more namenil spominu nedavno preminulega Janka Filipiča

Gostujoče pevke so pele zelo dobro. Njihov del koncerta se je napovedoval – po programskem listu sodeč – kot koncert za Nagodetovi dve solo in zbor. Pohvaliti pa je treba prav vse solistke: blagovženeče petje Katje Nagode in opazni napredek njene sestre Urške, pa Gordano Pirc, Sašo Fefer, Karmen Kunc, Špelo Kavčič ter Silvo Treven. Svoje sta dobremu vtisu dodala pianistka Dragica Klobučar in Boštjan Tršar, ki je dve skladbi spremljal z bongosi. Pretežni del sporeda je bil ubran lahkotneje, delno operetno, delno eksotično, z dobro odmerjenim gibanjem rok. Navdušenje poslušalcev nad dobrim petjem se je strnilo v dolg, dolg aplavz po maorski ljudski Tutira mai.

Ob koncu sta zbora – polno simbolike – družno zapela Simonitijsvo Pod jasnim soncem (avtor besedila je Ivan Cankar, čigar ime nosi tisti del slavljenca – mešanega zbora, kadar nastopa na Vrhnički in za Vrhniko). Petje je vodil prejšnji zborovodja mešanega in sedanji gostujočega ženskega zbora Zdravko Novak. Jubilarntje pa so večer sklenili s skladbo Pevec, ki je izzvenela prepričljivo, simbolno in navdušujoče, z motom s programskega lista »Sem pevec in peti je vse mi na sveti. Saj dani so glasi. Zakaj, zakaj, zakaj bi ne pel?!«

Čestitke obojim pevcem za lepo koncertno in praznično doživetje, jubilarntu pa še posebne čestitke z željo po nadaljnjem uspešnem iskanju pevskega izpovednega poti – tudi v imenu uredništva Logaških.

Janez Gostiša

Obrtniški mešani pevski zbor
»Notranjska« vabi na

POMLADNI VEČER V PESMI

z gosti iz Padove in zamejstva
v soboto, 2. aprila, ob 19.30
v Narodnem domu v Dolenjem
Logatcu.

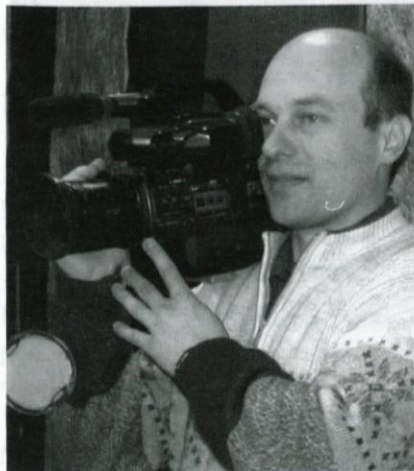

Občinsko priznanje za dragocene filmske in televizijske dosežke

S Primožem Godinom, letošnjim prejemnikom Februarskega priznanja za izjemne dosežke na področju kulture, je stekel kar zanimiv pogovor

Vaše spričevalo govori o tem, da ste doštudirali za univerzitetnega diplomiranega inženirja strojništva. Iz katerega nagiba ste nekako preusmerili svojo poklicno pot?

Iz čisto ljubiteljskega nagiba. Res je, da sem bil po študiju dve leti zaposlen kot vodja tehnologije v godoviškem IMP, je pa tudi res, da sem se že kot študent in tudi kasneje ob delu ubadal s snemanjem Utrinkov. Vse skupaj je bilo naporno, saj se je bilo treba še česa naučiti iz knjig, predvsem tujih (nemških, angleških), pa tudi na kakem kvalitetnem seminarju, kakršne je vodil Joco Jovanovič. In navsezadnje, veste, tudi kamera, snemanje, montaža, oddaje – vse to ima tudi svoje tehnološke zahteve.

Kamera teče že debelo desetletje.

Na vsak način sežete s svojimi prizadevanji v pionirske čase naše lokalne televizije. Ste na to ponosni?

Ja, lahko rečemo tudi tako. Ampak bolj kot ponosen sem zadovoljen, da so nam s silno skromnimi sredstvi uspeli dosežki, ki nam jih lahko marsikdo zavida. Vse pa se je začelo s pojavom kableske televizije. Prvi dve leti so nastajale le video strani, ki jih je urejeval Primož Sark. Razvojne želje so leta 1993 narekovale, da je Logaški eksperimentalni program – LEP – prek razpisa iskal snemalca s kamero. Nekaj znanja sem imel, kamero tudi, pa so me sprejeli. Spočetka je bilo kar težko; bil sem takorekoč sam za vse: snemal sem, pisal besedila za prispevke in jih tudi sam prebiral. Delo s kamero in v kamero, presnemavanja, sinhronizacije. Vsega se je nabralo preveč: bil sem urednik, snemalec, režiser, realizator... Od vsega sem bil najmanj zadovoljen s svojim glasom. Zato

smo k sodelovanju pritegnili Bojano Pivk, malo kasneje pa še Barbaro Logar in Bojana Leskovca.

In kako je prišlo do prve oddaje, do prvega prispevka; se ga še spomnite?

Kako, da ne. Zanimivo je prav to, da je prvi prispevek nastal z Andrejem Žigonom ob obletnici smrti samorastniškega slikarja Franceta Gantarja. Tedaj so pripravili razstavo Gantarjevih slik; razstavo pa je odprl z eno svojih pesmi prav Andrej.

Če se oziram po sedanjem studiu v prostorih »stare občine«, ne bi mogel ravno reči, da je prostorsko na zavidljivi ravni. Kje ste pa sploh začeli?

Studijski začetki so bili sploh svojevrstni. Slikovno gradivo smo nabirali tam, koder se je kaj dogajalo, zvok smo pa snemali kar pri meni doma. No, kmalu smo pridobili prostor v stavbi na Notranjski cesti, kjer smo še zdaj.

In potem so stvari stekle bolj gladko?

Gladko ni šlo nikoli, vendar nenehno smo želeli napredovati: s tehniko, s programi... Poleg Utrinkov smo se z urednico Martino Comino lotili novih vsebin: intervjujev, sej občinskega sveta, pogovornih oddaj z različnimi gosti... V dragoceno pomoč mi je bil Uroš Gutnik, ki je pripravljaval video strani, po potrebi pa je tudi pomagal pri snemanjih. Počasi, vendar vztrajno si je utirala pot vse zahtevnejša montaža od analogne do digitalne – računalniške tehnike. S prihodom nove urednice Janje Nagode smo od mesečnih Utrinkov prešli k tedenskim Utripom, ki terjajo od nas vseh mnogo več intenzivnega dela.

Težav pa skoraj da ni, kaj ne?

Če govoriva o težavah, kje jih pa ni. Ampak za nas je največja težava v naši majhnosti, bolje rečeno, v majhnem tržnem prostoru. Na majhen informacijskem prostoru je težko preživeti. Potem pa finančne zadrege onemogočajo boljše opremo, učinkovitejše tehnološke možnosti, s katerimi bi lahko hitreje realizirali več in boljših oddaj. Skratka, denar...

Kaj pa naročnine, saj vendar uporabniki kableske televizije, teh nas je vedno več, redno plačujejo...?

Saj, saj, toda od naročnine pride do nas komaj kaj. – Reciva, za letos dobrih 650.000 tolarjev, kar se nabere tako, da nam od vsakega naročnika priznajo 31 tolarjev na mesec.

Seveda, s tem ni posebnega zadovoljstva. Pa vendar, kaj štejete pri svojem filmskem in televizijskem delu za svoje največje zadovoljstvo?

Aleluja, hočem reči: film Aleluja-Andrej Žigon. Delo, ki sem ga s tem filmom opravil, je prav gotovo neponovljivo, je edinstveno in enkratno. Seveda, o kakovosti filma prepuščam sodbo drugim. Ugodni odmevi so brčar narekovali tudi podelitev Februarskega priznanja. V svojsko zadovoljstvo so mi tudi Utrinki, ob katerih sem se učil in izpopolnjeval vednost in večino v filmski in video montaži, s katero smo presegali siceršnje skromne tehnične zmoglosti.

Vam je v spominu kaka posebna anekdota?

Seveda, tudi tega je bilo kar nekaj. Marsikatera dogodivščina pa je povezana prav z Andrejem Žigonom. Znano je, kako sta si bila Andrej in čas vsak zase, povsem nepredvidljiva. – Po nekem snemanju me je poprosil, naj ga odpeljem domov, češ zamudil se bom kakih pet minut. In sem ga odpeljal. Pri njem doma pa: »Čakaj, čakaj, ne smeš mi takoj uiti, daj, samo še pet minut, da me zapelješ še do tja in tja...« Nato samo še pet minut k temu in temu... Pa še pet minut... in še pet minut... Kajpak, vsepovsod z vsemi njegovimi bisagami... In nabralo se je po pet minut za pol dneva in še čez.

Nekaj malega oddiha ob kameri.

Skratka, vsa ta leta se je nabralo obilje dragocenih izkušenj. Ste jih še s kom delili, ste jih posredovali tudi drugim?

Kako naj rečem? Znanje in izkušnje je treba dati na voljo tudi drugim,

zlasti mladim. Za delo z mladimi sem se celo posebej izobraževal pri REFA – nemški inštitut za raziskovanje organizacije in tehnologije dela; pa tudi s pedagogiko, didaktiko in retoriko sem se srečeval. Vse to mi je pomagalo pri pripravi tečajev, video krožkov na šoli Osem talcev; za film Outsider junior so naši »tečajniki« na državnem srečanju mladih filmskih ustvarjalcev prejeli celo prvo nagrado. Skupaj z Jocom Jovanovičem in Radovanom Čokom smo organizirali izobraževanje tudi za potrebe drugih lokalnih televizij. Tako si z lastno vzgojo pridobivamo tudi nove, perspektivne strokovne kadre.

Torej ste uspešno poskrbeli tudi za jutri in potem naprej?

Ja, lahko bi tako rekli, če bi imeli v mislih usposobljene sodelavce. Toda

Kamera - to čudovito izrazno orodje!

jutrišnji dan in nadaljnji dnevi me begajo predvsem zaradi naše majhnosti, kot sem že dejal, širši tržni prostor, ki bi nam omogočal zanesljivejšo gnotno podlago. Kakorkoli že, naša prizadevanja silijo v prihodnost; skupaj s prihajajočimi mladimi strokovnjaki bomo skrbeli za obstoj in za kar najučinkovitejši razvoj.

Kaj vam pomeni prejeto Februarsko priznanje?

Na vsak način izjemno zadovoljstvo. Gre za najvišje občinsko priznanje za kulturne dosežke, ki niso le moji, temveč vseh, ki so vsa ta leta z menoj prizadevno soustvarjali podobo LEP. Naš trud je očitno tolikšen, da je bil opazen; opazno je bilo naše delo in opazni so tudi naši dosežki, ki prav gotovo na poseben način bogatijo tudi kulturno podobo Logatca.

Sploštevani, Primož Godina, za prejeto priznanje vam iskreno čestitamo tudi vsi iz uredništva Logaških – z najlepšimi željami za čas, ki prihaja in ponuja nove izzive.

Marcel Štefančič

Opravljenost s Poštenimi lopovi

Ob komedijskem spopadu mladih vrhovskih gledališčnikov

Gledališka skupina z Vrha Svetih Treh Kraljev orje iz leta v leto nove brazde in jih presnavlja in poskuša bogatiti. To pot, namreč 12. februarja, nam je režiser Franci Jereb premierno postregel skoraj z burkasto komedijo agleškega dramatika Jacka Popplewella.

Komedijski konflikt nastane v spopadu možnega z (ne)dovoljenim. Možno je vamljati, krasti, ali »prenašati lastnino od enega lastnika do drugega«, kot pravijo zmikavti-vlomilci o svojem poklicu, ni pa to dovoljeno, kot dopoveduje varuh reda. Vendar ljubezen s svojo plemenitostjo zmaga to, česar ne zmaga niti Scotland Yard: vlomilka se zaljubi v šarmantnega in bogatega okradenca, tega pa ljubka vlomilka tako prevzame, da se mladi gospod ob podpori svojega vselej dovolj priročno iznajdljivega lakaja odreče dotodanji snobni zaročenki. Ob vsem tem odpove tudi preračunljivost zaročenčeve matere in špekulativna prebrisanost vlomilkeinega očeta, ki nikakor ne more sprejeti dejstva, da se bo tradicionalni »poklic« vamljanja začel nalamljati.

Izkušeni režiser je zaupal predstavo mladi, zvečine tako rekoč začetniški skupini, ki jo je vodil do hudomušne uprizoritve; ta je dodobra razveljavila nabito polno dvorano. In resnično, kot se za komedijo spodobi, se vse prav odvrti. Režiserju je k razigrani predstavi, ki je sicer plačevala rahel dolg začetniškim angažmajem, zaradi česar sta tempo in iskrivost kdaj pa kdaj rahlo pešala, poleg učinkovite tehniške ekipe pomagala igralska skupina. Po vrsti: Vesna Kogovšek je dopadljivo odigrala gospo Scott, Gregor Kogovšek je začetniško iskal njenega zaljubljenega sina Davida, gospoda Hooka, rafiniranega vodjo družine zmikavtov je

Poštene lopovi (od leve proti desni): Jane-Alenka Buh, David-Gregor Kogovšek, gospa Scott-Vera Kogovšek, Wilkinson-Rok Klemenčič; režija Franci Jereb.

značajsko prerahlo zdiferenciral Aleksander Eniko, njegovo hčer Jane je odigrala Alenka Buh, ki se je dovolj namučila z iskanjem karakternega ravnovesja med zmikavtskim »poklicem« in zaljubljeno iskrenostjo, Anica Kokelj se je z dokaj prepričljivimi zastavki lotila razklanosti med

zaljubljenostjo in špekulativnostjo Linde, Marjan Kogovšek pa je izrazno nekam negotovo otipaval inšpektorja Bonda. Rok Klemenčič, svojevrstna krona uprizoritve, je igralsko sočno interpretiral Wilkinsona, zvestega Davidovega lakaja, ki je z enostavnimi, toda duhovito niansiranimi gegi briljantno nizzal svoje premetenosti in vodil komedijsko dogajanje od ekspozicije prek vseh vratolomnih zapletov do srečnega razpleta.

Ob vsem zapisanem je treba reči, da je predstava zares dobra, sploh če upoštevamo, da se je obetavno izkazala valilnica nadaljnjih gledaliških dosežkov na Vrhu Svetih Treh Kraljev. To je pa sploh zelo pomembno, poleg naporno opravljenega dela.

M. Štefančič

**Vsem ženskam, ženam in materam
z najlepšimi željami
za dan žena in
materinski dan
uredništvo Logaških**

Zimski koncert

Moški pevski zbor iz Hotedršice se je s svojimi gosti 8. januarja ponovno koncertno predstavil zvestemu poslušalstvu pod vodstvom Matije Logarja. Prireditelj, poimenovana Zimski koncert, se je odvijala v gostilni Turk v Hotedršici. Kot že nekaj let doslej je program spretno, prijetno, malce hudomušno povezovala Darja Merlak.

Pevci so se predstavili s slovenskimi narodnimi in nekaterimi ponarodelimi pesmimi. Odrbane so bile predvsem skladbe z ljubezensko, napitniško ali domovinsko – življenjsko tematiko. V goste so tokrat povabili študentko solo petja Špelo Šemrov, ki nam je pristrčno in blagoljubno zapela dve znani zimzeleni slovenski pesmi iz sveta zabavne glasbe.

Pevci so svojim obiskovalcem vedno radi tudi kaj zaigrali za popestritev prireditve in za vedrejšje vzdušje. Tako se nam je tokrat poleg običajnega tria predstavil kar instrumentalni ansambel pevskega društva. Trio je v svojo glasbeniško družino sprejel tudi Natašo Dolenc z violino in Miho Merlaka s prečno flavto. Skupaj so nam zaigrali nekaj skladb.

V večerno dogajanje so se nato vključili še člani folklorne skupine Kulturno turističnega društva Hotedršica in nam predstavili nekaj slovenskih narodnih plesov. Med drugim smo lahko videli tudi ples o svetem Antonu ter t.i. Šušarski ples, ki je bil tokrat tudi prvič javno predstavljen.

Ob koncu so se nekateri člani turističnega in pevskega društva še zavrteli ob prijetnih zvokih instrumentalnega ansambla. Prirediteljica sklenila je željo, da bi skozi celo leto 2005

Hotenjski zbor na zimskem prepevanju.

stopali po tisti poti, po kateri hodi sreča, ki naj vsem nasuje uspehov, prijetnih trenutkov, nasmehov, prijaznih stiskov rok, iskrenih pogledov in dovolj časa za bližnje.

Stanislav Nagode

Mavrični dežnik upanja

Pesniški prvenec Bojane Levinger je topla knjiga mnogih barv, občutij, vprašanj in odgovorov nanje

Bojana Levinger, sicer učiteljica in pomočnica ravnatelja na OŠ Tabor v Logatcu, piše pesmi od srednješolskih let dalje, in pričakovali bi, da bodo v zbirki najprej izšle njene pesmi. Pa ni bilo tako. Leta 2000 je namreč Založba Zavoda za šolstvo izdala zbirko njenih otroških gledaliških tekstov Gledališče v deželi Lepo in prav. Za to delo je Bojana Levinger prejela tudi Februarsko priznanje za izjemne dosežke občine Logatec. »V teh dneh me novinarji sprašujejo, katera je moja najljubša pesem,« je na predstavitvi zbirke povedala Bojana, »in na to vprašanje ne znam odgovoriti. Vsakič mi je najljubša namreč pesem, ki jo napišem zadnjo.«

Kar pretesna je bila avla šole 25. februarja za vse, ki so želeli Bojano spoznati kot pesnico. Prišli so njeni gimnazijski sošolci, sorodniki, šolski kolegi, prijatelji in družina Literarnega društva Zeleni oblaki, pevke Ženskega zbora KD Tabor.

»Letnik 59 sem,« je recitala Bojana, »rojena iz ljubezni, živim za ljubezen...« In nam jo je tisti večer podarila celo naročje. V pogovoru s svojo gimnazijsko sošolko in prijateljico Vando Lavrič nam je odkrila spomine na srednješolske dogodivščine in začetke pesniškega ustvarjanja. Leta 1979 je bilo, ko je prvo potrditev svojega pesniškega ustvarjanja doživela z uvrstitvijo na zaključno Srečanje pesnikov in pisateljev

začetnikov Slovenije. Potem sta z Vando spregovorili o ustvarjanju poezije, objavljanju v različnih revijah in sodelovanju na literarnih večerih, o pisanju, brez katerega ne more, pa tudi o dneh in letih, ko ji življenje ni prizanašalo s pelinom in je bilo ustvarjanje poezije potisnjeno na stran. »Vse, kar ljubim, je v mojem srcu,« je tudi ta večer povedala Bojana, in tisti, ki

Bojana je predstavila svoj Mavrični dežnik.

jo poznamo, vemo, da je res tako.

Dvesto pesmi se je morda nabralo v vseh teh letih, in ko se je Bojana odločala za zbirko, je želela, da bo njen prvenec nekaj pesniškega dnevnika, torej zbirka pesmi, v kateri bodo objavljeni fragmenti njenega ustvarjanja od začetkov do danes. Pri odločitvi kaj uvrstiti v zbirko, so ji pomagali

prijatelji, ki jo dobro poznajo; nekateri tudi sami pišejo – tudi nekdanja Bojanina stanovska kolegica pesnica Anica Perpar, ki je izboru 66 pesmi dodala Drobne misli. Med zahvalami, ki jih je bilo ta večer veliko, je Bojana posebno zahvalo namenila avtorici naslovnice Darji Seliškar, ki je poskrbela tudi za scenografsko vzdušje barvnih dežnikov, ki so napolnili svod šolske dvorane.

Pesniška zbirka Bojane Levinger je izšla v samozaložbi ob finančni pomoči OI JSKD Logatec z letnico 2004. Vse mavrične barve so zbrane v njej: kot encijan modra /Encijani/, ciklamno vijolična /Ciklame/, žareče rumena /Sončnice/ in rdeča /Pogrešam rdeče/ kot roža sredi travnika, kot srce, kot ljubezen. Ta je pravzaprav v vsem, kar Bojana napiše. Je v Baladi o breskvah in v sladkem vrenju krvi v Sli... Je pač osrednja tema, okoli katere se vrtila njena poetika. Spleta jo v verze, tudi ko pripoveduje o samoti /Žal mi je/, zloveščem kljuvanju usode in smrti /Umiranje, Smrt/... Vtke jo med bolečino in spoznanja o času /Čas/, ki ga ne mara. Ljubezen piše med komaj vzplamtele iskricke pričakovanja /Obрни se k meni.../ in se končno umiri v njej /Sprijaznjenost s svetom/. Vsa njena ljubezen se zlije v spoznanje, da lahko sama ljubi vse, kar sobiva z njo in v njej. Zato Bojana svojo zbirko pesmi posveča vsem, ki so kdajkoli bili, so in bodo del njenega življenja.

In prav zato je pesniški prvenec Bojane Levinger topla knjiga mnogih barv, občutij, vprašanj in odgovorov nanje. V Mavričnem dežniku so vsi letni časi, tu je »cvetja kipenje« v Pomladi in Poletni nevihtni večer, ki »strelja v zlat oklep ujete misli v prazno tarčo noči«, je November, v katerem »drobni plameni topijo mavrični vosek« in Novoletno jutro 2000, ko »izza hriba jutranje sonce zažari«. V Mavričnem dežniku pa so tudi odmevi pesnišine duše na vojno tragedijo v Bosni /Apokalipsa/, na hlastanje za materialnim /Delovni čas/, smrt pesnika rojaka /Aleluja/, odnos do Boga

Pesniški prvenec med božajočimi dlanmi.

Kar nekaj Bojaninih pesmi smo ta večer slišali v izvedbi recitatorjev, nekdanjih učencev Jurija in Vite, glasbeno

očarljivost pa so večeru vdihnili Vid, Bojan in Vinko, ki postajajo odlični sopotniki pesniške združbe Zelenih oblakov, ki ji pripada tudi Bojana. A Bojanine pesmi so najlepše, ko jih pripoveduje sama. Ona, rojena iz ljubezni in za ljubezen. Sama - ona - ednina obdana z množino, sama - upajoča pod Mavričnim dežnikom, ki ga je recitirala na koncu večera. Kot pesem svojega srca, v katerem je prostor tudi za glasbo, ki so jo Bojani ob koncu večera v skladbi Čudovit je ta svet podarile pevke ženskega zbora Tabor.

Branka Novak

Logatec v zgodovini – še enkrat o »novem poskusu k zgodovinopisju Logatca«

(Logaške, št. 1-2, 2005, str. 17, 18, 19)

Logaške... so moji knjigi Logatec v zgodovini izrekle zelo nenavadno dobrodoščilo z naštevanjem pravih in izmišljenih napak. Tak odnos do knjige je seveda stvar uredniške politike, in če uredništvo misli, da je bilo treba novo knjigo o logaški zgodovini predstaviti na tak način, tudi prav. Ni pa prav in ne pošteno, to pa velja za kateri kot članek v katerem koli časopisu, če se nekdo pri tem poslužuje polresnic in očitnih laži. Mitja Ribičič je nekoč razglasil geslo S knjigo na knjigo, Logaške pa uvajajo novo prakso Z lažjo proti knjigi. Druga možnost je seveda, da pri Logaških knjige sploh niso prebrali. Kako si je mogoče drugače razlagati očitek, da bi »stran 51 kazalo dopolniti tudi z značilnim Gregorčičevim verzificiranim posvetilom« s hodnika prvega nadstropja nekdanje Ljudske šole, ko pa je to besedilo, ki naj bi v moji knjigi manjkalo, natisnjeno prav na tej isti strani moje knjige. Seveda se lahko vsakemu bralcu zgodi, da prezre kakšno vrstico, ni pa bilo mogoče prezreti celotnega Gregorčičevega besedila:

»Svoj blagoslov, o Večni daj,
da bil ta dom bi vir modrosti,
kreposti vir in vir blagosti,
in sreče vir za ves naš kraj!«

Če pri Logaških poznajo še kakšno Gregorčičevo verzificirano posvetilo v stari šoli v Gornjem Logatcu, se bom zaradi svoje napake opravičil jaz, če pa takšnega posvetila ni, se spodobi, da se opravičijo Logaške. Opravičilo slabega prvega vtisa o knjigi, ki ga je takšen lažni očitek povzročil pri bralcih Logaških, seveda ne more popraviti, zadoščeno pa bo vsaj resnici.

O drugih očitkih na račun knjige Logatec v zgodovini pa naslednje in po vrsti, kot so bili navedeni:

Pohod v Bosno 1878. Očitek: poleg Ivana Zalaznika bi morali biti omenjeni tudi drugi slovenski fantje, ki so služili v 17. pešpolku, vsaj še Matevž Škof. Odgovor: poglavje Pohod v Bosno 1878 opisuje, kot pove sam naslov, pohod v Bosno 1878. V polkovni zgodovini 17. pehotnega polka je kot edini Logatčan z medaljo za hrabrost zapisan Ivan Zalaznik, zato je samo on naveden tudi v moji knjigi. Če imajo pri Logaških podatke o drugih Logatčanih, ki so se posebej izkazali na tem pohodu, jih bom vesel.

Žegnjanja in običaji. Očitek: »Zapis v tretjem odstavku na isti strani po vsej verjetnosti ni natančno citiran, saj se je pekel – in se v logaških hišah še vedno peče – poprtnjak...« Odgovor: če »po vsej verjetnosti nisem natančno citiral« in sem namesto poprtnjak zapisal napačno popartnjak, potem bi se pri Logaških o moji morebitni napaki lahko hitro prepričali, če bi šli pogledat v originalno Mihevčovo besedilo. V tem primeru bi bila pripomba na moj račun seveda odveč.

Nove cerkve. Očitek: notranjščina cerkve na Taboru ni bila poškodovana in izropana med vojno, pač pa »verjetno okoli leta 1967«. Odgovor: podatek sem vzel iz knjige Toneta Kompareta o zgodovini logaške župnije. Knjiga je pri logaških bralcih že 15 let, nihče ji ni očital neresničnosti, zato Tonetu Komparetu in njegovi knjigi verjamem tudi jaz.

Logaški vodovod. Očitek: o logaškem vodovodu bi lahko pisali obširneje. Odgovor: res je, lahko bi pisali obširneje, toda v okviru celotne zgodovine Logatca sem presodil, da sem o tem napisal dovolj. Vsak pa ima o tej in podobnih avtorskih odločitvah lahko svoje mnenje.

Logaški Sokol. Očitek: delovanje logaškega Sokola je prikazano »malce nepregledno«, knjiga ne obravnava delovanja Sokola v Gornjem Logatcu. Odgovor: sokolska tematika je obravnavana pod več naslovi v okviru časovno in vsebinsko različnih celot, zato tudi ni vsa pod enim samim naslovom. Zgodovina Sokola v Gornjem Logatcu ni v knjigi predstavljena zato, ker se še nikomur ni zdelo vredno, da bi o njej kaj napisal, knjiga Logatec v zgodovini pa temelji predvsem na že objavljeni literaturi. Če pa zgodovinopisna predstavitev Sokola v Gornjem Logatcu že obstaja, potem bom jaz, in vsi prihodnji pisci logaške zgodovine, za sporočilo v Logaških, kdaj in kje je bila natisnjena, zelo hvaležni. Nesporno pa je, tudi če je skrita samo v katerem od arhivov, da jo bo moral prej ali slej nekdo raziskati, kot se je to zgodilo že za Dolnji Logatec.

Okupacija 1941 – Italijani prihajajo. Očitek: mina ni ubila Igorja Fajfarja pač pa Franca Slabeta. Odgovor: popravek je upravičen, res je ubilo Franca Slabeta in ne Igorja Fajfarja, toda v knjigi je jasno zapisan vir, od kod ta trditev, zato ne gre za mojo namerno napako. Da bi pri tako obsežnem besedilu lahko preverjal prav vsak podatek, bi bilo nemogoče, kar je verjetno razumljivo vsakemu bralcu – razen zlonamernemu. Če bo prišlo do ponatisa knjige, bom to napako zanesljivo popravil.

Proti partizanom. Očitek: »Malce dvomljivo se omenja Rekarjeva gostilna, po vsej verjetnosti je bil dogodek povezan z gostilno pri Ambrožiču« itd. Odgovor: kot pove pripisan vir, je trditev v knjigi iz besedila Toneta Kebeta, njegovo besedilo pa je nastalo na podlagi številnih dokumentov in izjav; če se je kje zmotil, bo za popravljanje njegovih trditev potrebno ustrezno preverjanje.

Logaška izdaja. Očitek: na strani 153 je verjetno prišlo do prepisne napake, namesto na Ravnah bi moralo pisati na Ravniku. Odgovor: na strani 153 moje knjige ni beseda Ravne omenjena niti enkrat, zato je takšna moja »prepisna napaka« v zvezi s stranjo 153 izmišljotina.

Domobranci v boju proti NOB. Očitek: v knjigi ni jasno, koliko žrtev je bilo načrtovanih pri umorih črne roke. Odgovor: jaz sem pisal o dejstvih, o tistih, ki so bili ubiti, če pa kdo argumentirano ve, koga vse je črna roka še nameravala umoriti, naj to javno objavi.

Usode. Očitek: avtor NOB Logatca Kebe navaja, da je med žrtvami protikomunističnega boja padel tudi neki Požek. Odgovor: to ni res, tega ne navaja ne Kebe in tega nisem zapisal tudi jaz. V knjigi Logatec v zgodovini piše samo, da so logaški domobranci izdajali svoje glasilo z naslovom Ob bivši meji in da je to glasilo kot žrtve protikomunistične akcije v Logatcu navedlo Logarja, Pivka, Kržiča in Požeka (str. 167). Knjiga se ne spušča v preverjanje trditve v domobranskem glasilu in ne v to, kdo so bili ti ljudje.

V novi Jugoslaviji. Očitek: v knjigi ni naveden pomemben dogovor o gradnji Valkartona. Odgovor: V moji knjigi je Valkartonu, njegovemu nastanku in razvoju, namenjeno posebno poglavje, vseh podrobnosti pa seveda ni moglo zajeti. Tistim, ki pri nečem sodelujejo, se to zdi nadvse pomembno, iz časovne

perspektive pa je dogodek lahko videti tudi drugačen.

Za konec pa še nekaj, kar so Logaške zapisale čisto na začetku, vendar niso navedle kot "napako" v knjigi. Avtor sam naj bi "ugotavljal, da je tujec" v Logatcu. To ni res. Tega, da sem tujec, nisem zapisal nikjer. Ravno obratno, uvodoma sem napisal, da me bodo imeli za tujca, enako kot Toneta Kompareta, tisti, ki jim moja knjiga ne bo všeč, kot jim ni bila Komparetova. S tem sem hotel povedati, da v Logatcu ni nič novega, da to, kar komu ni všeč, odpravijo z razvrednotenjem avtorja. Pa saj ne gre samo za Logatec. Kjer koli po vaseh in manjših krajih se vedno najdejo ljudje, ki za varovanje svojega položaja in svojih koristi potrebujejo visok plot, da ne bi čezenj prišlo kaj takega, kar bi ogrozilo edino zveličavno resnico, ki jo ponujajo in tudi varujejo za vsako ceno. Najlažje je tistega, ki to »resnico« izpodbija, razglasiti za tujca. Saj je na Slovenskem v vseh nas globoko zakoreninjen prastrah, da nam tujci vedno prinašajo nekaj slabega, kar je bilo tudi res. Ni pa res v mojem primeru. Jaz sem Logatčan, živim v Logatcu, tu so vsi moji otroci in tu sem doma. Knjiga Logatec v zgodovini je darilo mojemu Logatcu.

Janez J. Švajncer

O pobarvanih jajcih in pirhih

Ali o tem, kaj so Logaške objavile in o čem je pisal avtor z imenom in priimkom

Najprej o uredniški politiki: »Logaške so javno in uradno glasilo občine Logatec; posredujejo vse splošne informacije o dogajanjih v občini ali v zvezi z njo, upoštevajoč svobodo obveščanja, nedotakljivosti in varstvo človekove osebnosti in dostojanstva, svoboden pretok informacij in odprtost za različna mnenja.« O tem beremo v programskih zasnovah časopisa.

Skladno z gornjimi zasnovami so Logaške objavile 10. februarja letos odmev na knjigo Janeza J. Švajncerja Logatec v zgodovini. Objavljeni odmev ima svojega avtorja z imenom in priimkom; Janez J. Švajncer pa mu dela krivico, ko polemike ne naslavlja nanj, ampak na uredništvo ali celo kar nasploh na Logaške. Uredništvo in Logaške nasploh bi kazalo apostrofirati v primeru, ko bi bila objava v nasprotju z uvodnim navedkom.

Mnogo pomebneje se zdi to, da je avtor odmeva na Švajncerjevo knjigo Logatec v zgodovini prebral vse tako kaže obsežno besedilo dokaj natančno in pokazal na njene vrline in šibkosti (pa še ne ravno na vse!), na šibkosti pa zato, da bi se popravile, dodatno raziskale in dopolnile pri morebitnem ponatisku. Na vsak način pa utegnejo biti pripombe dobrodošle morebitnemu kasnejšemu piscu logaške zgodovine, ki mu bo prav Švajncerjeva knjiga Logatec v zgodovini v dragoceno pomoč.

Priporočljivo pa je ponovno in natančno (pa zares natančno!) prebrati očitke in jih primerjati z izvirnim besedilom; utegnili bi se morda le pokazati, da zapisani očitki v februarjskih Logaških niso bili ravno iz trte zviti! Če ne, bomo še naprej nosili »k žegnu ... kolač... svinjsko meso, hren in pobarvana jajca, pirhe.«

Urednik

(sicer brez navedbe imena in priimka, ker je že tako v vsakih Logaških zapisan v impresumu)

Svečničnega branja tudi za nekaj žlahtnih trenutkov

Na svečnico so člani Literarnega društva Zeleni oblaki v Grajskem parku že tretjič prebirali svoja dela. Ali če povzamemo po Brankinem zapisu v vabilu: so Ana, Bojana, Branka, Darja, Francka, Marcel, Nada, Tine, Vanda in Anja na svečnico »s toploto besed brisali ledene rože s šip, pripovedovali uspanke snežinkam in duhali cimet na sankah letnih časov«.

Glasbeno so literarni večer tenkočutno uokvirili Vid in Bojan in Mateja; po besednih stezah pa je bralce in bralke vodila Anja, ki je nasploh poskrbela tudi za podobo večera. Primož, prijazen gostoljuben kot vselej.

Zvesto in pozorno poslušalstvo očitno zadovoljno; prav gotovo pa bogatejša za nekaj žlahtnih trenutkov.

Artemis

Napovednik prireditev

Ponedeljek, 14. marca, in četrtek, 17. marca od 16.30 do 18. ure v sejni sobi na Notranjski cesti 14

VELIKONOČNE DELAVNICE

Org. in info: Društvo prijateljev otrok in mladine, tel.: 01 7509 194

Torek, 15. marca, ob 19. uri v dvorani Glasbene šole
12. NASTOP UČENCEV GLASBENE ŠOLE LOGATEC
Org. in info: Glasbena šola Logatec, tel.: 01 7590 730

Sobota, 19. marca, ob 18. uri v Narodnem domu
SPOMLADANSKA PRIREDITEV
Org. in info: Twirling klub logaških mažoret, tel.: 041 416 108 (Vera Tratnik)

V programu lahko pride do spremembe. Prosimo za razumevanje.
Podatke zbrala Občina Logatec, Tržaška cesta 15, 1370 Logatec, tel.: 01/ 7590 608.

Namiznoteniške

V II. Slovenski namiznoteniški ligi

Člani NTK Logatec so se 12. februarja pomerili z NTK Prevent in zgubili z rezultatom 3:6, z NTK MTS pa s 4:6; klonili pa so tudi 26. februarja proti NTK Gorica z rezultatom 4:6.

Uspešnejše so bile logaške članice, ki so 12. februarja premagale NTK Robis s 3:6, nato še 26. februarja, ko so premagale NTK Kapital broker s 6:1; z enakim rezultatom pa tudi NTK Kema Puconci.

1. TOP Slovenije za kadete in kadetinke

Na turnirju je nastopilo 24 najboljših kadetinj in 24 kadetov. Naš klub so zastopale tri kadetinke in en kadet.

V posamičnih skupinah so se med kadetinjami uvrstile: **Sanja Smiljanič** na 5. mesto v 1. skupini, **Tamara Novak** na 7. mesto v 2. skupini in **Lea Lazar** na 6. mesto v 3. skupini.

Kadet **Blaž Bončina** pa se je v 3. skupini uvrstil na 6. mesto.

Blaž Bončina na 2. Odprtem turnirju.

V Subotici pa je naša **Ana Verdinek** od 10. do 13. februarja uspešno tekmovala za državno reprezentanco na 25. Odprtem prvenstvu Srbije in Črne gore za kadetinke.

Notranjski pokal

NTK Logatec je 19. februarja organiziral 3. tekmo za Notranjski pokal za kadete in kadetinke. Nastopilo je 57 igralcev, ki so tekmovali v dveh skupinah: v 1. skupini letniki 1990-1993, v 2. skupini pa letnik 1994 in mlajši. Prav v tej skupini so logaški tekmovalci zasedli vsa prva tri mesta: **1. Nina Zupančič**, **2. Anže Vrabl** in **3. Katja Gutnik**.

2. Odprti turnir Republike Slovenije

Med mlajšimi kadeti, ki so 20. februarja tekmovali na 2. Odprtem turnirju RS v Puconcih, se je **Blaž Bončina** uvrstil na 5.-8. mesto.

Istega dne pa so se mlajše kadetinke pomerile na 2. Odprtem turnirju Slovenije v Novi Gorici; enako uvrstitev 5.-8. mesto si je priigrala **Katja Gutnik**

J. Bončina

Mladi obeti na smučeh

V organizaciji Smučarske zveze Slovenije je bilo 19. februarja na Pokljuki odprto prvenstvo RS in tekmovanje za Pokal Slovenije v smučarskih tehik za otroke. V kategorijah SDE in SDI so tekmovali v klasičnem posameznem štartu na 5 km, MDE in MDI pa na 3 km.

Med tekmovalci in tekmovalkami SK Valkarton so se najbolje uvrstili:

v kategoriji MDI – 3 km **Patrik Rupnik** na 7. in **Miha Šimenc** na 10. mesto;

v kategoriji MDE – 3 km **Patricija Pellis** na 2. in **Špela Molk** na 7. mesto;

v kategoriji SDI – 5 km **Matjaž Gorjanc** na 6. in **Anže Rupnika** na 10. mesto;

v kategoriji SDE – 5 km **Ema Likar** na 2., **Katarina Bešvir** na 3. in **Eva Sever Rus** na 6. mesto.

Strel

Borci in borke – na plan!

V mrzlih februarskih dneh se v KBV Logatec pripravljamo na bližajoče se prvo letošnje državno prvenstvo v Borovnici v okviru Savate zveze Slovenije, in sicer v disciplini Savate Assault.

V tej disciplini, ki jo lahko na grobo primerjamo z bolj znanim kickboksing – light contact so dovoljeni izključno le kontrolirani zadetki na nivoju dotika brez uporabe grobe sile; poudarek je na ustreznem gibanju, izmikanju in uporabi taktike pri izvedbi udarcev. Ker je pomembna in potrebna ustrezna tehnika in ne surova moč, so treningi kljub hkratnemu razvoju gibalnih in borilnih spretnosti primerni za otroke in tudi starejše, za moške ali ženske.

Tekmovanja, ki so organizirana vsaka dva meseca, so med člani klubov Savate zveze Slovenije zelo priljubljena, saj imajo tekmovalci in trenerji možnost, da lahko redno spremljajo napredek; pri tem pa tudi ugotavljajo, kaj bo treba na naslednjih treningih še popraviti, izboljšati.

Kam in kdaj na treninge? Ob torkih in četrtek od 19.30 do 20. ure v malem vadbenem prostoru Športne dvorane v Logatcu, ob torkih in četrtek od 20.15 do 21.45 v osnovni šoli v Hotedršici. Sicer pa na naših treningih v Logatcu in Hotedršici še vedno vpisujemo nove člane. – Borci in borke, torej na plan! Pridružite se nam lahko na katerem koli treningu, vse dodatne informacije pa lahko dobite na tel.št. 041-373-240, 031-302-130 ali na spletnih straneh kluba www.kbv1-klub.si.

Bratom in sestram ter študentom, članom KLŠ priznamo dodaten popust pri članarini.

Simon Merlak

Pozimi na Kriško goro

Zadnja januarska nedelja je postregla ljubiteljem narave s čudovitim vremenom. Kljub raznovrstnim prireditvam smo se logaški planinci glede na pohodniški koledar odpravili na vsakoletni zimski trimski pohod na Kriško goro (1471 m), ta razgledni pomol nad srednjim delom Gorenjske, ki ga štejemo h Kamniško-Savinjskim Alpam.

Obetal se je lep, malce hladen, a sončen dan, ko smo krenili iz Logatca. V vasi Gozd smo v opuščnem kamnolomu parkirali in si oprtali nahrbtnike s potrebno zimsko opremo in priboljški. Mahnili smo jo po strmejši poti. Pa ni bilo tako hudo, da bi si vso pot grizli kolena, kot se reče. Le pljuča smo spravili v poln pogon. Z nekaj manjšimi postanki, ko je zmanjkovalo sape in je bilo treba marsikateri kos debelejših oblačil spraviti v nahrbtnik, smo pridobivali višino in sneg. Že precej visoko se je pogled odprl in z združenimi močmi smo po obliki in legi ugotavljali imena planot, gora, vasi. Takega pogleda ne more pričarati fotoaparati, slika je vedno le v dveh dimenzijah, vidimo pa plastično, in to je doživetje.

Na zasneženi Kriški gori (1471m).

Foto: Z. V. Pertovčič

Poskočne viže iz koč na Kriški gori so nam lajšale korak; iz koč je bilo slišati vse več značilnih glasov planincev. Veselega vzdušja pred kočjo ni manjkalo. Prireditelj – PD Križe – je poskrbel za srečelov in topel napitek, celo nove planinske hlače in srajce bi si lahko kupili na spoštljivi višini za spoštljivo ceno. Ampak glavna privlačnost takih pohodov niso le dobro uhojena in varovana pota ter število žigov na pohodnih kartončkih, temveč srečevanje planinskih prijateljev. Prijetno topla kočja je dajala zavetišče prepotenim telesom; marsikdo pa je raje na svežem, a sončno prijaznem zraku »postavljal vrečo pokonci« in praznil nahrbtnik.

Po prijetnem okrepčilu smo jo ubrali navzdol, tokrat po lažji, vendar kar zasneženi poti, na kateri so nam dereze prišle prav. V koči na Gozdu je eden od pohodnikov prevzel dobiček srečelova. Hudomušnih opazk na ta račun ni manjkalo; imeli pa bi kar nekaj opravka, če bi nam dobiček predali na vrhu gore. Kar mislite si: vreča krompirja.

Proti Logatcu pa smo se popeljali prek škofjeloške in žirovske strani. Če bi tisto krožno pot narisali na zemljevid, bi bila podobna krompirju s srečelova.

Zpet

Pustno na Čavnu, prešerno pod njim

Petindvajseterica logaških planincev se je 8. februarja udeležila tradicionalnega zimskega pohoda na Čaven, ki ga organizira PD Ajdovščina. Do Predmeje so se popeljali z Oblakovim avtobusom, od tam pa so krenili pod vodstvom Jerneja Rusa na uro in četrto dolgo pot proti Koči Antona Bavčerja na Čavnu, na Sivem Čavnu; tako Vipavci radi poimenujejo svojo goro, ker ima s svojo prostranstvo v njihovem življenju pomembno vlogo očaka, staroste, ki je zdaj prijazen, ko jih varuje pred severnimi zmrzalmi, zdaj hud, ko jih prebiča z divjo burjo. Ob lepem dnevu, kakršen je bil ta dan, se je kazal razgled na Trnovski gozd, Javornik, Nanos, Snežnik in po Vipavski dolini. Ker je bil tedaj pustni torek, so se nekateri pred kočjo tudi nekoliko našemili.

Pod Kucljem (1239m).

Foto: M. Petkovšek

Po krajšem oddihu se je večina odpravila z vodnikom na 45 minut oddaljeni Kuclj (1239 m), nekaj se jih je sprehodilo do bližjega Velikega Modrasovca (1353 m). S soncem obliti in v travo odeti Kuclj ni ravno strm ali visok, je pa samosvoje umaknjen na sam rob planote, tako da je od povsod viden, z njega pa se tudi daleč vidi. Pod njim živeči Vrtovinci so na njegovih goličavah stoletja imeli pašo; zdaj je vseh čred menda le za manjšo stajo. Kuclj je poleti pravi cvetlični balkon nad morjem; njegova pobočja se šibijo od obilja rastja travne zelenine in pisanega planinskega cvetja. Od tod je bil lep razgled, kar se redko zgodi v tem času. Ko so se vrnili v kočjo, je bilo vse živo ob zvokih harmonike.

Kmalu so se logaški planinci odpravili do avtobusa v Predmeji, od koder so se odpeljali proti Ajdovščini in mimo Vipave do Slapa, kjer so si pri vinogradniku in kletarju privoščili golaž, ki so ga primerno zalili z vinom. Po okusnem obedu so še zapeli, kot se za Prešernov dan spodobi – tudi Zdravljico. Po pokušnji vina v domači kleti so se hvaležno poslovili in se zvečer prepevajoč in dobre volje pripeljali domov.

Marnka Petkovšek

Ko luna osvetljuje planinske poti

Ob polni januarski luni organizira Planinsko društvo Blagajana iz Polhovega Gradca tradicionalni nočni pohod na Grmado. Logaških planincev nas je bilo letos bolj za vzorec. Morda je bila kriva vremenska napoved, ki je strašila z vetrom, ali pa utrujenost ob koncu tedna, ko nam v petek služba pobere še zadnje atome moči. Vožnje do Polhovega Gradca je bilo res le toliko, da smo na kratko poklepetali o doživetjih v hribih, odkar se nismo srečali.

Pri Pratkarju so pobirali štartnino. Jasno nebo je obetalo lepo turo. Ob poti so planinci prižgali večje sveče, tako da z orientacijo ni bilo težav. Še dobro se nismo ogreli, ko so nas Blagajanini planinci že počastili s čajem ob ličnem lesenem šanku. Skoraj polna luna s svojo medlo svetlobo nas je vabila naprej. Nato še počitek z okrepčilom, da smo laže premagovali strmejši del poti proti vrhu Grmade. Razgled na nočno Ljubljano z milijoni lučk in na bližnje gričke z osvetljenimi

cerkvami je kar ustavljal korak. A Grmado, ki sicer ne seže do tistih slavnih planinskih 1000 m, smo osvojili.

Z vrha smo se kmalu spustili proti Gontam. Organizatorji so sicer dobro zavarovali spolzko pot, pa je vseeno marsikdo poizkusil, kako trda so tla. Takrat pa je prav prišla bolj obložena zadnja plat. Tako prav pride pregovor: »Nobena stvar ni tako slaba, da ne bi bila za nekaj dobra.« Ob gostinskem lokalu je bil postavljen tudi šotor, da nam veter ni bril okrog ušes, ko smo tolažili svoje želodčke. Za boljše vzdušje so poskrbeli tudi z muziko, kasneje pa še s kresom. A logaški planinci smo jo popihali v dolino prej, kot je vzdušje doseglo vrelišče. Na razglednem delu poti smo še občudovali nočno Ljubljano. Pot proti Polhovemu Gradcu k avtomobilom je minila v prijetnem klepetu; v Logatec smo se pripeljali opolnoči.

Zpet

Družinske Drobthinice

Prav v počastitev letošnjega Prešernovega dne – praznika kulture je vseh petero učencev podružnične šole iz Rovtarskih Žibrs s skrbno učiteljico Anico ponovno pripravilo in izdalo svoje šolsko glasilo Drobthinice s Planin.

Že naslovnica nedvoumno očituje, da je vsebina tokratnega glasila posvečena družini, kar še posebej naglašava uvodnik, v katerem med drugim beremo: »Družina je mesto, kjer smo drug drugemu

*Danes je zapadel sneg.
Joj, kako se veselim!
Za našo hišo bel je breg,
tako po sanke pohitim.*

*Tinka sede na sani
in po hribčku že kriči:
»Hej, snežinka bela,
zdaj te bom objela!«
Tina in Blaž*

najbolj pomembni, kjer se naučimo: imeti rad, varovati, skrbeti, zanimati se za svet in ljudi, spoštovati...«

In nato se v družinsko lepljenko zvrstijo upodobitve otrok samih, njihovih mamic, atijev, dedkov in babic; čisto na koncu pa se prek pisem spravijo z domšljijo na potep.

Seveda, so Drobthinice s Planin tudi opremljene z risbami, ki slikovito dopolnjujejo in tudi duhovito dopolnjujejo besedna sporočila. **g.ur.**

Humor – ta krhki dar

Na 5. srečanju najmlajših literatov predstavljeni dosežki 24 avtorjev

Logaška območna izpostava Javnega sklada za kulturne dejavnosti je lanske jeseni objavila že 5. razpis za najmlajše literate na hudomušno temo »Smrto resno o nadvse pomembnih stvareh, kot so računalniki, mobiji, gejmboji in kar je še takih reči«.

Natečaju so se z iskrivo humornimi besedili odzvali učenci vseh treh osnovnih šol. Literarna selektorica Ingrid Kovač Brus je bila nad vsemi besedili navdušena, vendar se je morala odločiti za primeren izbor. Tako je med besedili avtorjev z nižje osnovnošolske stopnje odbrala 13, med besedili avtorjev z višje stopnje pa 11 besedil, ki so objavljena v posebnem zborniku. Na srečanju najmlajših literatov 24. februarja je Darja Merlak v Pizzeriji Zvonček na domiselno prikupen način predstavila ožjemu krogu poslušalcev dotlej anonimne avtorje in njihova dela.

Tele – vizija

*Ti si tele,
ti si tele,
ti si tele,
ti si tele,
ti si tele,
ti si tele,
ti si tele,
ti si tele,
ki imaš vizijo
vsak dan gledati televizijo.
Jure Robek, 8. r., šole Osem talcev*

Vsi izbrani avtorji so prejeli tudi knjižne nagrade. Selektorica Ingrid pa je s pohvalnimi besedami dodatno nagradila vse avtorje, njihov občutek za humor in jim priporočila, naj bi humor, »ta krhki dar, ki je malokomu dan, še bolj previdno negovali in zalivali«.

Artemis

Poplesavajoče otroštvo

Letos je bilo 18. februarja v Logatcu območno srečanje otroških folklornih skupin. Srečanje je organizirala logaška Območna izpostava Javnega sklada za kulturne dejavnosti, vključujoč še ljubljanski, vrhniški in cerkniški območni sklad.

Pred polno dvorano Narodnega doma in tudi pred očmi strokovne spremljevalke Malči Možina je zaplesalo sedmero mladih-otroških folklornih skupin: FS Vrtec Vrhnika-enota Log – Na paši, Nataša Kogovšek, Miklavžev vrtec Logatec – Kačo viti, Boža Simčič in Breda Maček; KUD Mladost Ljubljana – Plesi iz Srbije, Bojan Antonić; FS Rožmarin – Notranjski plesi, Edvard Zore; KUD Oton Župančič Sora – Igrajmo se ohcet, Alemka Perme; OFS »Jožeta Krajca« Rakek – Oh, ta f'žov, Vida Žlogar in OŠ Antona Martina Slomška. Vrhnika Jaz pa pojdem na Gorenjsko, Nataša Kogovšek.

Vsaka od skupin se je lepo razplesala ob takih in drugačnih glasbenih spremljavah; posebne pozornosti pa je bila deležna skupina Mladost, ki je nastopala nekako zunaj otroškega okvira, je pa številne gledalce očarala z izvirnimi srbskimi kostumi in s pravšnjim folkornim plesnim koloritom: odlična demonstracija.

Program plesnih skupin je povezovala Maruša Mele.

Artemis

Najmlajši literarni rod.

Vabimo vas k ogledu
premiere
VELIKAŠKA NOROST
9. aprila 2005 ob 20. uri
v Narodnem domu v
Logatcu
Novi oder Logatec

Slavko Pregl med šolarji v Rovtah

V počastitev kulturnega praznika smo 9. februarja povabili na našo šolo mladinskega pisatelja Slavka Pregla. Uvodoma so petošolci odigrali odlomek iz njegove zelo znane knjige Geniji v kratkih hlačah, po kateri je celo posnet film. To knjigo smo pred obiskom namreč vsi prebrali.

Pisatelj, ki je napisal že 30 knjig, nam je pripovedoval dogodivščine iz vsakdanjega življenja, nekatere na precej dolgozezen način, tako da se nam sploh niso zdele zanimive; prebral pa je nekaj basni ter odlomkov iz svoje zadnje knjige

Pisatelj Slavko Pregl. Foto: M. Logar

Ukradeni telefon.

Na koncu smo gostu zastavljali vprašanja, nekatera precej neduhovita. Moramo priznati, da z obiskom pisatelja nismo bili zadovoljni (vsaj učenci predmetne stopnje ne). Pričakovali smo mnogo več smešnih, duhovitih zgodb, ki pa jih nismo dobili.

Učence 3. r. sem povprašala po njihovih vtisih. Vsi poznajo pisatelja po njegovi Papigi v šoli. Povedali so, da so se jim najbolj smešne zdele basni. Izrazili so željo, da bi nas drugo leto obiskal pisatelj, ki piše za mlajše. Predlagali so Vida Pečjaka. **Petra Bezeljak, novin. kr.**

Mladi in Evropa

Zasedanja 15. nacionalnega otroškega parlamenta v Ljubljani se je udeležilo tudi predstavništvo iz rovtarske šole

Letošnja tema šolskih parlamentov je bila Mladi in Evropa. Zasedanje na naši šoli smo imeli 14. decembra. Iz obsežne teme smo izbrali pogovore o pravicah in dolžnostih otrok, o (ne)strpnosti do drugačnih ljudi ter o državljanstvu (temu je posvečeno letošnje evropsko leto). Med predstavnike za regijski parlament v Postojni smo izvolili Žana in Blažka, učenca razredne stopnje z Vrha Sv. Treh Kraljev (naše podružnične šole) z mentorico Petro Lukan Jenko, ter Tanjo, Tino in Žana, učence 8. r. z Mišo Stržinar, mentorico našega šolskega parlamenta. S seboj so povabili tudi člane gledališkega kluba, ki so zelo prepričljivo predstavili naš kraj.

Postojnskega zasedanja se je udeležilo 7 osnovnih šol, iz naše občine poleg nas še učenci OŠ »8 talcev« iz Logatca. Najprej so predstavili svoje kraje, nato pa potek dela v okviru šolskih in občinskih parlamentov. Za naslednji parlament so predlagali temo: izobraževanje. Nato so izvolili predstavnike notranjske regije za zastopstvo v državnem zboru. Soglasno so izbrali učence naše šole, na kar smo bili upravičeno ponosni, saj smo se na zasedanje skupaj z mentoricama skrbno pripravljali. Na ta način smo bili določeni za organizatorja prihodnjega srečanja regijskega parlamenta.

In potem so se 14. februarja naši parlamentarci odpeljali v Ljubljano na zasedanje 15. nacionalnega otroškega parlamenta. Tam so jih pozdravili znani politiki: predsednik državnega zbora dr. Cukjati, šolski minister dr. Zver, evropski predstavnik, varuh človekovih pravic Hanžek ... Nato so se razdelili v 4 različne delavnice, kjer so govorili o položaju otrok v Evropi, o državljanstvu, demokraciji,

Rovtarji med mladimi parlamentarci.

Foto: M. Stržinar

nestrpnosti, o globalizaciji, vojni in miru ter revščini, o izobraževanju. Po dvehurnem delu so se »parlamentarci« opoldne spet zbrali skupaj in nadaljevali razpravo. Mladi so opozorili na različne probleme: na preobremenjenost, utrujenost, neenake pogoje za šolanje ...

Skratka, parlamentarci so bili zelo navdušeni. Všeč jim je bila povsem nova izkušnja, ko so razpravljali o velikih in malih problemih ter nakazovali rešitve.

Novinarski krožek, OŠ Rovte

PLANINSKI POHODI

Sobota, 19. marca

Pohod na Slavniki

Org. in info: Planinsko društvo Logatec, tel.: 041 422 958
(Anuška Blaško)

Nedelja, 27. marca

Pohod na Porezen

Org. in info: Planinsko društvo Logatec, tel.: 041 544 561
(Janez Slabe)

Še o admiralu Zlatoperju

O nekaterih netočnostih Marjana F. Kranjca, upokojenega generalmajorja, ki je pisal o ameriškem admiralu slovenskega rodu Ronaldu J. Zlatoperju v Vojno zgodovinskem zborniku št. 14 iz leta 2003 (zbornik izdaja Janez Švajncer, ki mi je na mojo željo poslal podatke iz omenjenega zapisa)

Netočnosti, na katere naletimo pri generalu Kranjcu, so tudi v enciklopediji iz Wikipedije.

Čeprav mi je generalov članek objavljen v Nedeljskem dnevniku 11. 11. 2000 dal osnovo za raziskovanje admiralovega družinskega debela, menim, da v obeh življenjepisih ni dovolj natančnih podatkov. V navedeni enciklopediji piše, da se je admiral Zlatoper rodil očetu Josephu Mihevcu in materi Ann Bayda, ker pa mu je oče umrl že leta 1944, je prevzel priimek očima Andreja Zlatoperja. Enako piše tudi v Vojno zgodovinskem zborniku. Ker je bil admiral Zlatoper rojen leta 1942, oče pa mu je predvidoma umrl v letu 1944, je težko verjetno, da bi tedaj dvoletni deček prevzel priimek Zlatoper.

Ronald Zlatoper, ameriški admiral našega rodu.

Iz naključno najdene dokumentacije o izvoru admiralovega rodu pa je iz pisma, datiranega 9. 2. 1939 v Clevelandu, razvidno, da se je že njegov oče podpisoval kot Joseph Zlatoper. Menim tudi, da ni primerljivo, da bi Tolmin, od koder je bil oče Josepha Zlatoperja, dal kar dva znamenita admirala, namreč poveljnika avstroogrske mornarice Antona Hausa in poveljnika pacifiške flote Ronalda Zlatoperja.

Zanimiva pa je generalova ugotovitev v omenjenem zborniku, kjer ugotavlja, da je bila rodbina Mihevc v Doljnem Logatcu zelo številna. (To sem ugotovil tudi sam, saj zlepa nisem našel pravih prednikov!!!) Tako je okrog leta 1750 po cerkvenih knjigah ugotovil 11 družin, po

Franciskeyskem protokolu iz leta 1826 kar 15 družin s priimkom Mihevc, seveda, rodbinsko povezanih. – Torej Mihevc, iščite družinske povezave!

Sedaj pa še o logaški rodbini Mihevc, prednikov generala Zlatoperja. Prav zanimivo je, da se je zadeva v celoti odvijala pri Mihevcih zraven družine Osterman na Mandrgah, kjer se je po domače reklo pri Štefic. Tako se je domači sin Joseph Mihevc, roj. 18. 3. 1822 poročil z Marijo Jeraj, rojeno 2. 3. 1843 v Sinji Gorici. Zakon je bil sklenjen 9. 2. 1869 in je trajal le teden dni, ko ji je mož Joseph 15. 2. 1869 umrl. Še istega leta se je k Štefic priženil Martin Mihevc, Deželov z Martin hriba, roj. 17. 2. 1839. Marija in Martin sta se poročila 18. 8. 1869. V zakonu sta se jima rodili hčeri Marija Jožefa (1. 3. 1871) in Johana (17. 3. 1874). Tudi ta zakon ni dolgo trajal, saj je Marija umrla 8. 1. 1878.

Vdovec Martin se je 11. 11. 1878. vnovič poročil, to pot z Marjano Janša, roj. 30. 6. 1853 v Žažarjih. Iz tega zakona se je rodilo več otrok, med njimi sin Joseph, ded Ronald Zlatoperja, brat Ignac ter dekletki Katarina in Frančiška. Torej ne drži, da je imel Ronaldov stari oče samo brata Ignaca in da njegova usoda ni razvidna niti iz knjige Status animarum.

Po logaških krstnih knjigah je razvidno, da se je ta rodil v Žažarjih. Iz delitve dediščine 10. 10. 1927 je razvidno, da je Ignac (Nace) Mihevc umrl 1. 1. 1925 in se je njegova zapuščina razdelila na prostovoljni dražbi. Ne drži, da po očetovi strani v Logatcu ni več sorodnikov, saj je iz prvega zakona še kar precej sorodnikov, da ne govorim o sorodnikih Katarine Možina, kjer se je za dediščino Matija Možina (Homolčkovca iz Žibrš) potegovalo okoli 70 dedičev.

Netočen je tudi podatek, da je Katarina Možina umrla leta 1944 v Clevelandu. Skupinska slika družine Zlatoper z materjo Katarino je datirana v julij 1959. Prav tako ni točen podatek, da so se stari starši podali v Ameriko leta 1930. Kdaj sta v resnici odšla na to pot, seveda, ni podatka, predvidoma v letih 1900-1903. Vsekakor pa sta se Katarina in Joseph Mihevc poročila v Ameriki leta 1911 v Pittzburgu. In na žalost, ne drži niti podatek, da sta zakonca v tem zakonu imela enajst otrok, pač pa le enega, sina Josepha (očeta sedanjega admirala); namreč vdova

Katarina se je kmalu po vdovelosti poročila z Andrejem Zlatoperjem, ki je postal očim malega Josepha. Tega pa je očim posvojil, zato se Joseph poslej ni več pisal Mihevc (po svojem očetu) pač pa Zlatoper (po očimovem priimku). Res pa je, da je potem Katarina v tem drugem zakonu imela z Andrejem Zlatoperjem še 11 otrok (to so bili polbratje oziroma polsestre admiralovega očeta Ronalda J. Zlatoperja).

Kako bo s predvidenim obiskom admirala Zlatoperja v Logatcu, še ni znano; prav pa bi bilo, če bi prišlo do tega obiska. Seveda, bi ga morali sprejeti z ustreznimi častmi.

Albi

Umetniku dobrega srca

Posebna zahvala gre vsem sodelujočim na tradicionalnem dobrodelnem koncertu »Bodimo luč trpečim!«

Njemu, Francetu Muscu, pa dolgujemo več. Vsako leto nas rezveseli z odličnimi slikami, ki ponazarjajo cilj koncerta. Tokrat je bila to podoba iz križevega pota – upodobitev iz umetnikove duše. Vsako leto je brez plačila pripravljen nameniti svoje delo pomoči potrebnim; koliko časa odmeri tej dobrodelni gesti, ve on sam; tega v svoji skromnosti nikoli ne obeša na veliki zvon.

Ker se pa zavedamo umetnikovega truda, menimo, da je prav, če tudi širša javnost spozna človeka dobrega srca, še posebej spriči tega, ker je dandanes v javnosti vse preveč negativnih sporočil.

Zatorej, France, tudi javna zahvala z željo, da ostaneš še naprej takšen, kot si. Saj je tako lepo srečevati prijatelje – ljudi, na stežaj odprtega srca.

Sodelavci dolnjelogaške Karitas

VOJNI MUZEJ LOGATEC

Ogledi ob sobotah in nedeljah
od 10. do 18. ure,
med tednom po dogovoru.
Informacije: Janez Švajncer,
tel.: 01 7542 790.

ZAHVALA

*Pomlad bo na naš vrt prišla
in čakala, da prideš ti,
in sedla bo na rožna tla
in jokala, ker te ni.*

Zapustil nas je ljubi mož, oči, ata, praded, brat, tast, stric
in svak

Ivan Gantar

Iskreno se zahvaljujemo sorodnikom, sosedom, prijateljem
in znancem za izraženo sožalje, darovano cvetje, sveče in
maše ter za spremstvo v prerani grob.
Posebno se zahvaljujemo gospodu župniku Janezu
Komparetu za lepo opravljen cerkveni obred, pevcem in
trobentarju za občuteno petje in igranje; iskrena hvala tudi
pogrebniemu zavodu Menard.

*Žaljuči –
vsi njegovi*

ZAHVALA

Svojo življenjsko pot je dopolnila naša draga mama

IVANA NAGODE

Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom,
prijateljem in znancem za izrečeno sožalje, darovano
cvetje in sveče ter vsem, ki ste jo pospremili na njeni
zadnji poti.

Zahvaljujemo se osebju Zdravstvenega doma Logatec,
pogrebniemu zavodu Menard, gospodu župniku za
opravljen pogrebni obred, pevcem za lepo petje in
trobentarju za občuteno igranje.

*S hvaležnostjo –
njeni domači*

S četrte plošče skupine Kontrabant

Že ime nove – četrte plošče glasbene skupine Kontrabant
pove, s čim se je skupina spopadla (še bolj izrazito kot sicer) pri
svojem zadnjem izdelku. V slovenski prostor in znotraj njegovih
pokrajin pretovarjajo in pretvarjajo glasbene napeve. Tako na plošči
najdemo viže z različnih koncev Slovenije, Evrope in sveta.

Naj samo zaradi vtisa navedemo, kako so
»kontrabantarji« žanrsko in geografsko opredelili nekatere pesmi.
Marko skače je belokranjska po prekmursko; *Kva bomo pil ga* je
gorenjsko-keltsko pivska; *Fsi so venci vejli* je prekmurska akapela,
Pesem od Martina Kjebra pa dolenski original, *Tkalečka* je
prekmursko-avstroogrski marš...

Na plošči 15 pesmi srečamo tudi židovske, romske in
bolgarske napeve, posrečeni pa sta tudi v prekmurščino prešverceni
dve svetovni klasiki rock'n'rolla, ki ju poznamo v izvedbah
Beatlesov in Chuck Berryja.

Zaradi te silne pestrosti glasbenih zvrsti je poslušanje
Kontrabantarjev svojevrsten izziv, ki zahteva glasbeno strpnost, in
kdor jo zmore, mu lahko plošča ponudi obilo glasbenih užikov.

Ma.P.

*Kontrabant, sedemčlanska pretežno prekmurska zasedba,
raziskuje zvoke slovenske, ciganske, panonske, balkanske,
mediteranske etno glasbe in jih z užitkom prepleta z urbani
glasbenimi zvrstmi v neugledni švecerski, kontrabantovski kolaž
melodij in napevov.*

V skrbi tudi za težje invalide

V jedilnici osnovne šole Osem talcev v Logatcu je bil 5. februarja občni zbor društva invalidov, ki se ga je udeležilo prek 130 članov. Uvodoma je tajnica društva Olga Mihevc pozdravila prisotne, zlasti predstavnike sosednih društev in predstavnico Zveze društev invalidov Slovenije Jožico Žibert. Po izvolitvi delovnega predsedstva so bila na vrsti poročila predsednice Kristine Meze in posameznih komisij.

Čedno delovno predsedstvo.

Iz poročil je bilo razvidno, da so vse komisije uspešno delale, še posebni uspehi so bili doseženi na športnem področju, zlasti v balinanju in pikadu pa tudi pri uresničevanju programa za ohranjanje zdravja. V ta namen so skupaj z DI z Vrhnike in iz Ajdovščine v Čatežu kupili brunarico. Poskrbeli so tudi za več izletov – tudi za težje invalide – in za posezonsko letovanje na Malem Lošnju. Na več delavnicah so izdelovali lične vizitke. Starejše in bolne članke so obiskovali na domovih ob njihovih življenjskih jubilejih. Posebne uspehe je požel pevski zbor, ki združuje invalide in upokojenke; lani je imel 10 nastopov.

Besedilo in foto: France Brus

Zahvala in vabilo

Letošnji 11. februar je datum, ki ga bomo v zgodovini knjižničarstva na Logaškem še posebej zabeležili. Pravzaprav pa ne gre le za datum, gre za zaključek nekajletnih prizadevanj mnogih, ki so se trudili izboljšati pogoje dela v Knjižnici Logatec in s tem omogočiti uporabnikom ponudbo v večjem obsegu. Leta 2002, ko je knjižnico vodila dolgoletna direktorica Alenka Furlan, so bili izdelani idejni načrti pod vodstvom arhitektke Nataše Štrukelj. Po dveh letih so bili delno dopolnjeni z idejno rešitvijo o prenovi vhodnega dela, ki jo je zasnoval arhitekt Marko Cotič. Izvedbo projekta, ki je omogočil nekaj novih metrov površine ob vhodnem delu poslopja, sicer pa spremembo namembnosti posameznih delov zgradbe, je za leto 2004 odobril občinski svet. Ob večinski finančni podpori občine ter manjši Ministrstva za kulturo so se dela pričela sredi septembra leta 2004 in končala sredi letošnjega februarja. Pri njegovi izvedbi so sodelovala različna domača podjetja in podjetniki od drugod, za kar se jim ob tej priložnosti zahvaljujemo. Med njimi posebej omenimo podjetje Gonzaga, ki je izdelalo dodatno opremo in skupaj z arhitektko Natašo Štrukelj iskalo rešitve dopolnjevanja stare opreme z novo. Zahvaljujemo se tudi Marjetki Treven, ki je na začetku koordinirala delo, in Janezu Turku, ki ga je dokončal. Posebna zahvala gre tudi posameznikom, ki so s prostovoljnim delom pomagali zaposlenim v Knjižnici. Prav zaposleni so z urejanjem gradiva v času, ko je bila knjižnica za uporabnike zaprta, opravili delo, na katero tedaj, ko so knjige zložene na police, včasih prehitro pozabimo.

Posebna zahvala gre tudi vsem, ki so nam ob otvoritvi poklonili knjige – založba Educy, i2 družba za založništvo, izobraževanje in raziskovanje, Oziris, Didakta, Založba Sanje, Uradni list, Kmečki glas, Založba Rokus, Založba Legat, Zavod RS za šolstvo, Studio Hieroglif, Sidarta, Založba Pasadena, Primath, Tangram, Epta, Slovenska matica, Franc-Franc, Debora, Župnijski urad Dravlje, OŠ 8 talcev Logatec, OŠ Tabor Logatec in Zavod za slepo in slabovidno mladino.

In sedaj, ko je Knjižnica ponovno odprla svoja vrata, vas vabimo, da nas obiščete in v ustanovi, ki je zasnovana kot družabno in informacijsko središče, najdete nekaj, kar bo polepšalo vaš dan, obogatilo vaše znanje in omogočilo vpogled v množico informacij. Vsem, ki ste pripomogli k ustvarjanju teh možnosti, lepa hvala.

Bibijana Mihevc

Od lani podeželske ženske iz Rovt tudi v narodnih nošah

Na Gregorjevem sejmu jih ni moč spregledati – Pridno hodijo tudi k rekreaciji

Zadnjo soboto v januarju so se na občnem zboru zbrale članice Društva podeželskih žena Rovte, pridružila pa se jim je tudi skupina članic enakega društva iz Logatca. Delovanje društva v zadnjih dveh letih, lani se niso srečale zaradi neugodnih vremenskih razmer, je povzela svetovalka za kmečko družino in dopolnile dejavnosti Mojca Dolenc.

V letu 2003 so članice izvedle računalniški tečaj in sodelovale na Gregorjevem sejmu, nekaj pa se jih je udeležilo srečanja ob razglasitvi kmetice leta. Za svojo dušo pa so se zapeljale z beneškimi gondolami ter si ogledale gledališko predstavo *Butelj za večerjo*.

Lani pa so najprej osvežile in izpopolnile znanje iz peke kruha, saj so imele o tem tečaj na kmetiji Šinkovč. Tradicionalno so sodelovale na Gregorjevem sejmu s prodajo na stojnici in udeležbo v povorki, kjer so bile še posebej opazne, saj so za potrebe društva dale narediti pet noš, kar je s 60 tisočaki podprla tudi občina Logatec.

Predsednica društva Zinka Bolčina je pri tem poudarila, da so noše društvene, zato si jih lahko sposodijo vse članice, in dodala: »Ko smo se pojavile na Gregorjevem sejmu v Logatcu v nošah, je bilo vse čisto drugače – za obiskovalce in za nas. Čisto drugače je, če si oblečen v nošo ali pa tako 'k mašno'«

In zapele so Zinka, Cilka in Jelka.

Sicer pa so lani sodelovale še na prireditvi *Poletje v Rovtah*, udeležile pa so se srečanja kmetic ljubljanske regije v Šmartnem pri Litiji...

V nadaljevanju so spregovorile še o načrtih za letoš, ko bodo pripravile nekaj strokovnih predavanj. Če bo denar, bodo dale narediti še nekaj noš. Na ekskurzijo pa se bodo verjetno odpravile na škofovsko stran itn. V skrbi za svoje zdravje imajo enkrat tedensko rekreacijo, ki se je udeležuje kakih 20 članic društva; bilo bi jih še več, pa je menda nekaj mlajših na porodniškem dopustu...

Srečanje so s kulturnim programom popestrile hčerke članic društva: Tjaša Mlinar, Tajda Cuznar ter Monika in Danijela Hodnik. Posebno točko pa so prispevale prekaljene pevke Zinka, Cilka in Jelka. Zabaven je bil obisk muzikantov iz Bele krajine.

Marjan Papež

Žibrše prek radijskih valov

Mrzlega sobotnega dne, sredi februarja, smo se zbrali na kmetiji odprtih vrat pri Tumletu v Žibršah, da bi ljudem širše Notranjske, ki poslušajo Radio 94 in Notranjski radio, predstavili Žibrše v njihovi lepoti, tegobah in potrebah.

Žibrše so sicer znane širokemu krogu ljudi. Ko srečujem ljudi v Ljubljani in drugod po Sloveniji, se nemalokrat začudim, do kam je segel glas o Žibršah in njihovih prebivalcih. Morda je to začutila tudi Gabrijela Brovč, novinarka Radia 94 iz Postojne, ki je želela v Žibršah posneti eno svojih oddaj iz cikla Vsaka vas ima svoj glas.

V eter izza Tumletove peči.

Za toplo pečjo pri Tumletovih je pogovor hitro stekel, in tako je lahko vsak sodelujoči ob spretne vodenju novinarka povedal nekaj o naši vasi. Franc Rudolf, predsednik krajevne skupnosti Tabor, kamor spadajo tudi Žibrše, je vas predstavil kot sestavni del krajevne skupnosti in logaške občine. Zaradi svoje obsežnosti velja velik zalogaj ob vsakem posodabljanju cest, ob gradnji vodovoda in ob vseh drugih potrebah, ki jih nujno potrebuje vsaka vas. Branko Rupnik je pripovedoval, da imajo Žibrše bogato zgodovino. Tod je bila nekoč tudi šola; po njeni ukinitvi je v vaškem življenju nastala velika praznina... Ivanka Rudolf je predstavila gasilstvo v Žibršah, Franc Gantar pa je spregovoril o razglednih lepotah iz našega kraja. Poseben ton pa je oddaji dodal 74-letni harmonikar, domač in Franc Korenč, ki svojo frajtonarco razteza že skoraj šestdeset let, kot na začetku je tudi na koncu oddaje spregovorila gostiteljica Marija Korenč, ki kljub razmeroma težkim pogojem preživetja v Žibršah optimistično zre v prihodnost.

Tekst in foto: Branko Rupnik

Spet vabljuje kmečke peči

Še pred nekaj desetletji smo se navduševali nad ogrevanjem naših domov s centralno kurjavo; marsikdo je celo porušil kmečko peč, ki je dajala prijetno zatočišče v dolgih mrzlih zimskih večerih. Naše babice so v njih pekle kruh, po katerem je vselej prijetno zadišalo po vsej hiši. Včasih so skuhale tudi močnik za mlade puijske. Nekatere stare peči so bile zaradi umetelno ročno oblikovanih pečnic prave umetnine – okras in ponos hiše.

Mojster Košir postavlja kamin.

V zadnjem času se ljudje zopet ogrevajo za postavljanje priljubljenih peči in kaminov bodisi v kmečkih ali lovskih sobah ali kje drugje. Novejše peči so sicer nekoliko drugače oblikovane in grejejo z vseh strani. Kaj prijetno je tudi poležavati na sedežnem ali ležalnem kaminu, si greti hrbet in preganjati revmatizem iz križa in drugih udov.

Žal, pa je vedno manj pečarskih mojstrov, ki znajo še postavljati peči. Mednje sodi Janko Košir iz Horjula, ki se je te veččine priučil pri svojem očetu; kasneje je opravil tudi mojstrski izpit. Pred nedavnim je postavil ležalni kamin, povezan s centralno kurjavo v hiši Pavla Musca na Rovtarski cesti v Logatcu.

Besedilo in foto: France Brus

Logaške, glasilo občine Logatec; izdajatelj Občinski svet občine Logatec; odgovorni urednik Marcel Štefančič; oblikovalec Goran Rupnik; tisk: Grafika Gracer, d.o.o., Celje; naklada 3600 izvodov. Naslov uredništva: Logatec, Tržaška 15, 1370 Logatec; telefon ob sredah od 10. do 12. ure (01) 7590-626 ali (01) 7590-600, E-mail: logaske@logatec.si

Skoz starejše zasnežitve

Logatec je bil v preteklosti znan tudi po obilici snega. Od starega so poznali turno smučanje. Kasneje so se lotili skakalnega športa. Na Sekirici so v zgodnjih povojnih letih zgradili dve skakalnici: na večji, petdesetmetrski so skakali tudi taki mojstri, kot so bili Jože Šlibar, Ludvik Zajc, Bine Rogelj, Andrej Nahtigal in še kdo.

Leta 1960 je bila na Sekirici celo mednarodna mladinska tekma za pokal »Kongsberg«. Prav iz tistega časa so ohranjene tudi trije zimski posnetki iz Logatca.

Tak je bil skakalni stil še v šestdesetih.

Kljub elektrificirani železnici je vlak še vedno tuđi sopihal.

Stara Mezetova hiša na Brodu; v ozadju Mačkonova domačija s Plečnikovo kapelico.

Besedilo in foto: F. Brus

Letos dovolj snega tudi za logaške Eskimčke. Foto: V. Meze

Snega tudi za pustni sprevod - TKŠD Grčarevec.

Foto: Vili